

Research Paper

Comparative Study of Children's Play Clubs in Iran and Selected Countries**Nafiseh Golshirazi¹, Marjan Saffari^{2*}, Mehdi Namazizadeh³,
Mohamad Ali Nadi⁴**

1. Ph.D. Student in Sports Management, Department of Physical Education, Isfahan (Khorasgan) Branch, Islamic Azad University, Isfahan, Iran
2. Assistant Professor in Sports Management, Department of Humanities, Tarbiat Modares University, Tehran, Iran (Corresponding author)
3. Professor in Physical Education (Motor Behavior), Department of Movement Behavior, Tehran University, Tehran, Iran
4. Associate Professor in Educational Management, Department of Educational Management, Isfahan (Khorasgan) Branch, Islamic Azad University, Isfahan, Iran

Received: 2018/11/02**Accepted:** 2019/03/05**Abstract**

The aim of present study was to investigate and compare the status of children's play clubs in selected countries such as England, Australia, Canada, Netherlands, New Zealand and Iran based on a comparative research and offer practical implications to improve Iranian child clubs as an optimal place for children to develop in all human dimensions. The subject of this study included children's clubs in countries which the children were considered as a priority. The sample was selected based on convenient method considering those which had valid and accessible documents. The required data was collected from valid sources, scientific journals and databases. The George Z. F. Bereday model was used in four stages of description, interpretation, juxtaposition and comparison. The findings of the study showed 8, 3, 4, 3 indices, respectively, for playing areas, the amount of physical activity, instructors and teachers' role and parents. Considering the different dimensions of children's development and comparing these results with Iranian clubs, we found limited pivots on personal and subjective basic of the teachers. The results of the present study can have salient positive impacts on developing a comprehensive program and carrying out innovative measures in children's play clubs according to previously mentioned pivots considering cultural layers of every city and region which can be effective in physical development and talent selections of Iranian counterparts.

1. Email: nafiseh_golshirazi@yahoo.com

2. Email: Saffari.marjan@modares.ac.ir

3. Email: drmnamazi@yahoo.com

4. Email: nadi2248@yahoo.com

Keywords: Comparative Study, Children's Play Clubs, Instructors, Parents, Physical Activity, Talent Selection.

Extended Abstract

Background and Purpose:

The aim of the present study was to compare the situation of children's play clubs in the selected countries and Iran, and to provide practical suggestions to improve Iranian clubs. These clubs are a place for the all-round development of children. Despite the existence of various clubs, each of which pursues specific goals, each seems to place more emphasis on certain aspects. Studying countries which have taken effective steps in establishing such clubs as well as analyzing similarities and differences among different educational systems which have taken effective measures in the fields of philosophy, organization, structure, educational management, and educational programs and methods can identify the effective internal and external infrastructures and demonstrate their advantages and disadvantages in order to solve problems, adapt them to indigenous cultures, disclose and present new receptive patterns which are appropriate to the existing clubs in the current society.

Materials and Methods:

The aim of this study was to compare the situation of children's clubs and their play spaces, the amount of children's physical activities, the role of parents and instructors in children's physical activities in the selected countries and Iran. The method used in this research is descriptive-analytical and the participants' age ranges from 2 to 7 years old based on the reasons mentioned earlier. In the initial study, ten countries were selected, including Norway, Finland, Austria, the United States, Denmark, Germany, Canada, Australia, the United Kingdom, New Zealand and the Netherlands, which were active in the field of children's play via the World Wide Web.

After studying a lot library resources, the reports of national and international conferences, the articles of national congresses as well as reliable articles and websites, five countries including Canada, Australia, England, New Zealand and the Netherlands, which had suitable available information and the documents in English on the specific topics, were selected to be compared with Iran. In this way, the data were set out. To achieve the answers for the research questions, one

of the most important standard methods for making comparison of educational programs, called the George ZF. Beredy Model was used, because based on this model, in comparative studies, the teaching methods should be examined and the most appropriate one should be chosen. Many researchers have used this method in their educational studies, including Zandi and Farahani (2007), Hadavi (2013), Wojniak (2018), and Hayden (2011).

Findings:

According to the method framework of the comparative study that requires the researcher to deal with the intended issue in all six countries and given the available articles and documents, four axes were examined in each country and the results were set separately in tables.

Axis 1: What are the differences among children's play spaces in the studied countries?

In the first axis, the indicators including environmental design, activity time, the variety of activities, attention to consumerism, attention to attracting and retaining children, safety in the play area, attention to learning during play, and attention to physical fitness or acquiring fundamental skills were compared.

Axis 2: How much is the amount of children's physical activities in the studied countries?

In the second axis, strengthening muscles and bones, activity type, and activity pattern were the indicators which were compared.

Axis 3: What is the role of a teacher or an instructor in play and physical activity in the studied countries?

In the third axis, the indicators including common abilities of instructors, integrated instructing model, accepting the role of child instructor and instructing skills in organizing activities were compared.

Axis 4: What is the role of parents in the child's play and physical activity in the studied countries?

In the fourth axis, parents' interaction with the child, parents' involvement in the play and parents' motivation in encouraging the child to play were compared. For example, Table 4 was set as follows.

Table 4: The Comparison of the Selected Countries from the Perspective of the Fourth Question

Iran	Netherlands	New Zealand	Canada	Australia	United Kingdom	Countries Indicators	Axes
Optimal	Optimal	Optimal	Optimal	Optimal	Optimal	Parents' Interaction with the Child	The Role of the Child's Parents
Optimal	Optimal	Optimal	Optimal	Optimal	Optimal	Parents' Involvement in the Play	
Increasing Physical Activity	Children's Socialization	Enjoying children's play	Doing More Physical Activity by Children	Improving the Child's Social Characteristics	Helping Nurture Sports Talents	Parents' Motivation in Encouraging the Child to Play	

Conclusion:

In general, in the structure of the child's club, coherent planning according to cultural factors, the desired pattern, the atmosphere of involvement among children and parents, comprehensive program, and open space as the main elements that can be effective in developing creativity and providing new experiences for children have remained neglected. Considering the local culture in utilizing equipment and space design was another effective factor that instructors' familiarity with it plays a prominent role in the development of children's physical activities. In addition, in-service trainings for club personnel and special trainings for parents are other critical and significant issues in the sustainability of a club, which should be considered in accordance with the cultural, social and economic level of the region in order to continuously improve the club. Another notable point was the use of attractive words to choose the name of the club.

Keywords: Comparative Study, Child's Play Clubs, Instructors.

References

1. Adams, A., Donnelly, C., Johnson, K., Payne, B., Slagle, A., & Stewart, S. (2016). The importance of outdoor play and its impact on brain development in children. Available at: <https://education.umkc.edu/download/> (Accessed 2 September 2018).
2. Alborzi, M., & Khoshbakht, F. (2009). The role of children's sports in preschool centers. Paper presented at the Congress of Sport Effect on Children Health, Mashhad. (in Persian).
3. Amiri, R., & Hasanzadeh, M. (2009). The role of parents in children's sports. Paper presented at the Congress of Sport Effect on Children Health, Mashhad. (In Persian).
4. Bashrin, S. D. (2015). Piaget's pre-operational stage in children: A comparative study. (Unpublished master's thesis). BRAC University, Dhaka, Bangladesh.
5. Children's Plays and Sports Committee. (2018). Board plays and children's sports childhood. <http://www.hamegani.ir/fields/1245.html>. Available at: (Accessed 2 September 2018).
6. Eurocamp. (2018). Camping holiday with kids & kids club eurocamp. Available at: <https://www.eurocamp.co.uk/about-us/our-kids-clubs/> (Accessed 1 September 2018).
7. The Gold Standard in Exercise Science and Personal Training. (2011). Canadian physical activity guidelines. Available at: <https://csep.ca/guideline> (Accessed 2 September 2018).
8. Click, M., Karkos, K. A., & Robertson, C. (2013). Administration of programs for young children. (M. Karimzadeh, S., Rahpeima, S., Motamedi, F., Tahmasebi, S., Valijani, A., translators). Tehran: Danjeh. (In Persian).
9. Expat. (2018). Courses expat kids club. Available at: <https://www.expatkidsclub.com/connecting-the-pieces/> (Accessed 2 September 2018).
10. Crossfit. (2018). Crossfit specialty course: Kids training guid. Available at: <https://www.crossfit.com/kids pdf> / (Accessed 1 September 2018).

مقاله پژوهشی

مطالعه تطبیقی باشگاه‌های بازی کودکان در ایران و کشورهای منتخب

نقیسه گل شیرازی^۱، مرجان صفاری^{۲*}، مهدی نمازی زاده^۳، محمدعلی نادی^۴

۱. دانشجوی دکتری مدیریت ورزشی، دانشگاه آزاد اسلامی اصفهان (خوراسگان)

۲. استادیار مدیریت ورزشی، دانشگاه تربیت مدرس (نویسنده مسئول)

۳. دانشیار تربیت بدنی (رفتار حرکتی)، دانشگاه تهران

۴. دانشیار مدیریت آموزشی، دانشگاه آزاد اسلامی اصفهان (خوراسگان)

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۷/۱۲/۱۴

تاریخ دریافت: ۱۳۹۷/۰۸/۱۱

چکیده

پژوهش حاضر با هدف مطالعه تطبیقی وضعیت باشگاه‌های بازی کودکان کشورهای منتخب (انگلستان، استرالیا، کانادا، هلند و نیوزلند) و ایران و ارائه پیشنهاد‌های کاربردی در جهت بهبود باشگاه‌های ایران انجام شد. این باشگاه‌ها مکانی برای رشد همه‌جانبه کودکان‌اند. روش پژوهش، توصیفی-تحلیلی و جامعه آماری باشگاه‌های کودک کشورهای بودند که کودک در اولویت جامعه آن‌ها قرار دارد. انتخاب نمونه‌ها به صورت در دسترس و با رعایت این نکته که امکان دستیابی به اسناد و مدارک معتبر وجود داشت، انجام شد. این پژوهش به مقایسه بین باشگاه‌های بازی در ایران و کشورهای، انگلستان، استرالیا، کانادا، هلند و نیوزلند پرداخت. داده‌های مورد نیاز با استفاده از کتب دانشگاهی، مجله‌های علمی و پایگاه‌های اطلاع‌رسانی جمع‌آوری شد و سپس با استفاده از مدل جرج زد اف بردی، در چهار مرحله توصیف، تفسیر، هم‌جواری و مقایسه تطبیقی انجام شد. نتایج نشان داد که در چهار محور فضاها، بازی، میزان فعالیت بدنی، نقش مربیان و معلمان و والدین، هر کدام به ترتیب با هشت، سه، چهار و سه شاخص در کشورهای مطالعه شده به طور هدفمند دنبال می‌شود و ابعاد مختلف رشد کودک را در نظر می‌گیرند، ولی در ایران سلیقه‌ای و بر مبنای تجارب شخصی به محورهای محدودی توجه می‌شود. نتایج پژوهش حاضر می‌تواند در تدوین برنامه‌های جامع و انجام‌دادن اقدام‌های نوآورانه یک باشگاه کودک بر مبنای محورهای معرفی شده و با در نظر گرفتن لایه‌های فرهنگی هر شهر و منطقه، تأثیر مثبت و چشمگیری داشته باشد و در رشد فعالیت بدنی و استعداد‌های ورزشی کودکان ایرانی مؤثر باشد.

واژگان کلیدی: مطالعه تطبیقی، باشگاه‌های بازی کودک، مربیان، والدین، فعالیت بدنی، استعدادیابی.

1. Email: nafiseh_golshirazi@yahoo.com

2. Email: Saffari.marjan@modares.ac.ir

3. Email: drmmamazi@yahoo.com

4. Email: nadi2248@yahoo.com

مقدمه

در سال‌های اخیر، تغییرهای نگران‌کننده‌ای در عادت‌های روزانه کودکان روی داده است؛ به این صورت که آن‌ها به‌طور گسترده‌ای کمتر در بازی‌ها و فعالیت‌های حرکتی در فضای باز و مکان‌های عمومی به‌عنوان محلی برای مشارکت در جامعه ظاهر می‌شوند. افزایش مشارکت نیروی کار زنان در طول چند دهه اخیر نگرانی‌هایی را درباره کیفیت مراقبت از کودک ایجاد کرده است و از آنجا که کودکان، آینده‌سازان هر جامعه‌ای به‌شمار می‌آیند، هرگونه اقدام در این حوزه زمینه رشد مطلوب شخصیتی و تربیتی را به‌عنوان نسل سالم فردا فراهم می‌کند که همین عامل در تأمین سلامتی و پویایی آینده آن‌ها نقش بسیار مهمی دارد.

پژوهشگرانی که در زمینه بازی و سهم بسزای آن در تمام ابعاد رشد کودک (جسمی و حرکتی، رشد اجتماعی و هیجانی، رشد زبانی و شناختی) فعالیت می‌کنند، از بازی به‌عنوان وسیله‌ای برای تعلیم و تربیت نام‌برده‌اند و نظریه‌های مختلفی را در این حوزه ارائه داده‌اند. گری^۱ عقیده دارد که بازی مقدمه‌ای برای آماده شدن کودکان برای زندگی پرتلاش آینده است (طاهری، عرب عامری و خانی‌پور، ۲۰۱۳، ۱۵۳). بازی باعث افزایش مهارت‌های ادراکی حرکتی، آمادگی برای ورود به مدرسه، پیشرفت تحصیلی، سازگاری اجتماعی و سلامت کودکان می‌شود؛ ضمن اینکه رفتار ضداجتماعی‌شان را کمتر می‌کند و در آینده آن‌ها به رفاه اجتماعی کمتری نیاز خواهند داشت (کلیک، کارکاس و رابرتسون^۲، ۲۰۱۳، ۱۶). رشد ذهنی و اجتماعی هر فرد از اندیشه و تفکر او شکل می‌گیرد. بازی خمیرمایه این تفکر و اندیشه و جزء مهمی در رشد و توسعه مغز، بدن و عقل کودک است (آدامز^۳ و همکاران، ۲۰۱۶). وجود جمعیت چشمگیر کودکان در ایران (۳۰ درصد از جمعیت کشور)، سبب توجه ویژه به مسئله آموزش و فضاهای آموزشی کودکان شده است؛ ازجمله طراحی زمین‌های بازی مناسب و مجهز موضوعی است که اغلب به آن توجه نشده است و اهمیت آن‌ها به‌عنوان فضایی با طرح منطقی و مناسب نادیده گرفته می‌شود؛ درحالی‌که تغییر در نحوه زندگی و محدودیت‌های فضایی و زمانی موجب شده است که روش بازی کودکان به‌طور کامل متفاوت از گذشته شود. همین مسئله لزوم

1. Gray
2. Click, Karkos & Robertson
3. Adams

تدوین راه‌حلهایی برای شهرسازی را به‌منظور اختصاص دادن فضای بازی مناسب، بیش از گذشته نمایان می‌کند (رفیعی و فرزاد بهتاش، ۲۰۱۴، ۲۰).

از جمله فضاهایی که برای رشد کودکان ایجاد شده است، باشگاه کودکان^۱ است. «باشگاه کودکان» به‌عنوان عبارتی برای مهدکودک‌ها و پیش‌دبستانی‌های منحصربه‌فرد تعریف شده است که دارای زمین‌های ورزشی، اردوگاه، کلاس‌های رقص، هنر و صنایع‌دستی است (تم‌فورست^۲، ۲۰۱۸). باشگاه‌های کودک می‌توانند برای رده‌های سنی مختلف باشند، اما کودکان دو تا هفت سال به‌دلیل اینکه حافظه خوبی برای مفاهیم ملموس دارند، دستورالعمل‌های بازی را می‌پذیرند، به ورزش‌ها و بازی‌های سازمان‌یافته می‌پردازند و در تقسیم‌بندی پیازه در مرحله پیش‌عملیاتی قرار دارند (باشترین^۳، ۲۰۱۵) و همچنین در مطالعه‌های کشورهای منتخب بر آن‌ها تأکید شده است، در این مطالعه انتخاب شدند. عوامل متعددی در شکل‌گیری این باشگاه‌ها نقش دارند که می‌توانند سلیقه‌ای، تجربی یا برمبنای مطالب علمی باشند. مدیران این مراکز ویژگی‌هایی را به‌منظور جذب بیشترین مخاطبین جامعه در نظر می‌گیرند. هرچند به فراخور تغییرهای اجتماعی باید در کوتاه‌ترین زمان به‌روزرسانی کنند، به نظر می‌رسد برخی عوامل در پایداربودن این مراکز تأثیرهای مهمی دارند. مواردی از قبیل فضاهای بازی^۴، میزان فعالیت بدنی^۵، نقش معلم یا مربی^۶ و نقش والدین^۷ به‌دلیل اینکه در بیشتر کشورهای توسعه‌یافته در حوزه کودک به آن‌ها اشاره شده است (لیتل‌اکرون^۸، بچه‌های سالم فعال^۹، ۲۰۱۸؛ آی‌کچ‌کیدز^{۱۰}، وزارت بهداشت، رفاه و ورزش، اداره سیاست‌های جوانان^{۱۱}، ۲۰۰۰) مبنای پژوهش حاضر قرار گرفته است.

1. Kids Club
2. Themeforest
3. Bashrin
4. Play Spaces
5. Physical Activity
6. Teacher or Coach
7. Parents
8. LittleAcorn
9. Active Healthy Kids
10. Icoachkids
11. The Ministry of Health, Welfare and Sport, Youth Policy Department

۱. فضاهای بازی: کودکان به واسطه ویژگی‌های فیزیولوژیک و ضعف قدرت بدنی همواره نیازمند ایجاد محیط‌های مناسب و طراحی شده هستند. بازی و مهارت‌های جسمی و حرکتی از طریق پرش، خزیدن، صعود و تاب خوردن، روشی طبیعی برای رشد جسمی کودکان هست. بهبود در هماهنگی، رشد استخوان و ماهیچه، قدرت، چابکی و استقامت برای سلامتی در کودکی و بعد از آن ضروری است. فعالیت‌های بدنی و مهارت‌های حرکتی شامل بازی کردن در ساختارهای ثابت، شرکت در بازی‌های ساخت‌یافته و استفاده از تجهیزهای رایگان است؛ بنابراین فضای بازی باید مکان‌هایی باشد که کودکان بتوانند بیهوده در رؤیاهای پوچ وقت بگذرانند و همچنین انگیزه‌ای برای فریادکشیدن و دویدن، مکانی برای برقراری ارتباط با طبیعت، همسالان و جامعه، بروز خطرها و مواجهه با چالش‌ها و همچنین مکانی برای حفظ حس تعادل داشته باشند (مالون، دایمالیاس، ترانگ و وارد، ۲۰۱۴). تجارب یادگیری کودکان از طریق تعامل آن‌ها با محیط‌زیست و مردم اطراف آن‌ها به دست می‌آید. کودکان به روابط گرم و قابل اعتماد، پیش‌بینی‌شدنی، ایمن، تحریک‌کننده و محیط‌های پرورش‌یافته نیاز دارند. محیط، مجموعه، فضای استفاده‌شده، انتخاب تجهیزات، مواد و منابع، همه به نتایج یادگیری کودکان و تعامل با برنامه آموزشی آن‌ها کمک می‌کنند (مک‌کرومیل، ۲۰۱۲)؛

۲. میزان فعالیت بدنی کودکان: فعالیت بدنی ناکافی و زمان فعالیت‌های نشسته به‌خصوص زمان کار با صفحه‌نمایش، ارتباط منفی با شاخص‌های سلامت جسم و روان دارد. کمتر از ۱۰ درصد از کودکان کاندایی دستورالعمل شصت دقیقه فعالیت بدنی متوسط تا شدید را در روز انجام می‌دهند (گاریجت، کالی و باشنیک، ۲۰۱۷). اندازه‌گیری فعالیت بدنی به‌طور معمول در چهار بعد صورت می‌گیرد که عبارت است از: تکرار فعالیت بدنی، شدت فعالیت بدنی، زمان و مدت انجام‌دادن فعالیت بدنی و نوع فعالیت بدنی (حسین‌زاده، نیکنامی و حیدرنیا، ۲۰۱۶، ۳۰۵). فعال بودن کودکان روزانه به مدت شصت دقیقه می‌تواند به بهبود سلامتی، پیشرفت در مدرسه، بهبود تناسب اندام، قوی‌تر شدن، انجام‌دادن بازی سرگرم‌کننده با دوستان، احساس شادتر بودن، حفظ وزن بدن سالم، افزایش اعتمادبه‌نفس و یادگیری مهارت جدید در آن‌ها کمک کند. فعالیت‌های بدنی شدید تا متوسط شامل

1. Malone, Dimoulis, Truong & Ward
2. McCormilla
3. Garriguet, Colley & Bushnik

دوچرخه‌سواری و فعالیت‌های زمین‌بازی و فعالیت‌های شدید شامل دویدن و شناکردن است (استاندارد طلایی در علم ورزش و آموزش شخصی^۱، ۲۰۱۱). در کودکان فعالیت بدنی خطر ابتلا به افسردگی را کم می‌کند، حساسیت به انسولین و کیفیت استخوانی را بهبود می‌بخشد و شاخص جرم بدن و توده چربی را در کودکان دارای اضافه‌وزن یا چاق کاهش می‌دهد. همچنین آمادگی جسمانی و قدرت عضلانی قلبی را بهبود می‌بخشد (گزن‌هداسرادی^۲، ۲۰۱۷). پژوهش‌ها نشان داده‌اند که کاهش فعالیت بدنی کودکان عوارض متعددی داشته است؛ بنابراین با توجه به اهمیت دوران کودکی به‌عنوان دوره‌ای حساس و حیاتی، تعیین الگوهای برای سلامتی کودکان ضروری است (کراس‌فیت^۳، ۲۰۱۶)؛

۳. نقش معلم یا مربی در بازی کودک: به عقیده پینانتا^۴ (۱۹۹۹)، ساختار ارتباط با کودک، در برنامه‌های آموزشی هدفمند دوران کودکی نهفته است. ارتباط کودک با اولین معلم، پیش‌بینی‌کننده قوی در به‌دست‌آوردن شایستگی اجتماعی است. رابطه معلم و کودک در تنظیم‌های تعلیمی اوایل دوران کودکی، رابطه‌ای پیچیده متشکل از شخصی، دلبستگی و حرفه‌ای است که هرکدام برای کمک به رابطه معلم و کودک است (کوان-مک‌جیمپسی، کونزی و برافی^۵، ۲۰۱۱). برنامه آموزشی مربیگری کودکان ریشه در باورها و ارزش‌های جامعه دارد. فلسفه کلی مربیگری کودک به‌دنبال به حداکثر رساندن سود با نگاه توسعه محلی در مربیگری است و از آن به‌عنوان وسیله‌ای برای پیشرفت توسعه فردی و اجتماعی مخاطبان استفاده می‌کند. چارچوب برنامه‌ریزی مربیگری انگلستان طرح‌ها را در جهت توسعه یک سیستم مربیگری هماهنگ، اخلاقی، ارزشمند و جامع هدایت می‌کند که حامی مربیان ماهر در هر مرحله از توسعه است. یکی از اولویت‌های کلیدی مشخص‌شده در بخش توسعه مربیان این طرح، ایجاد یک برنامه آموزشی برای کودکان بود. تجربه‌های اولیه ورزشی تا حد زیادی بر تعامل آینده فرد تأثیر می‌گذارد. توسعه مهارت‌های حرکت‌های بنیادین در دوران اولیه کودکی تأثیر چشمگیری در سطح کیفیت شایستگی جسمی به‌دست‌آمده در بلوغ دارد. ورزش به‌عنوان عامل پیشبرد

1. The Gold Standard in Exercise Science and Personal Training
2. Gezondheidsraad
3. Crossfit
4. Pianta
5. Quan-Megimpsey, Kucznski & Brophy

توسعه مهارت در کودکان و فراتر از آن، مشخص‌کننده مهارت‌های اجتماعی، شخصی و بین‌فردی، اعتمادبه‌نفس، خودارزشی، انسجام اجتماعی و شیوه زندگی سالم نیز است (لارا برسیل^۱، ۲۰۱۱)؛

۴. نقش والدین در بازی کودک: والدین نقش مهمی در شکل‌دادن به سازمان‌هایی بازی می‌کنند که فرزندانشان درگیر آن هستند. والدین از سازمان‌ها برای پیاده‌سازی سیاست‌ها و رویه‌هایی حمایت فعالانه می‌کنند که به حمایت از ورزشکاران و مربیان از تمرکز رفتارهای غیراخلاقی جلوگیری می‌کند، به پیشرفت و توسعه سیستم ورزشی کمک می‌کند و محیط قابل اطمینانی را برای همه کودکان فراهم می‌کند، (کوان-مک‌جیمپسی و همکاران، ۲۰۱۱). جامعه‌شناسان و روان‌شناسان اجتماعی بر نقش خانواده به‌عنوان عامل اجتماعی و منبع حمایت عاطفی تأکید کرده‌اند (کای^۲، ۲۰۱۵). یکی از مشکل‌های برجسته بسیاری از معلمان در تطبیق دانش و تخصص حرفه‌ای خود با درک باورهای شخصی والدین، رسیدن به درک مشترک است (میشل^۳، ۲۰۰۳). پژوهش عملی و کار با خانواده بر اساس سه اصل است: والدین و کارکنان به‌عنوان همکاران آموزشی کودکان؛ به‌اشتراک‌گذاری دانش و درک کودکان از دیدگاه‌های مختلف با والدین و کارکنان در جهت حمایت و کمک به یادگیری آن‌ها؛ تقویت روابط عادلانه والدین و کارکنان برای کمک به درک هر دو طرف درباره آموزش و یادگیری کودکان.

پژوهش‌ها نشان می‌دهند در ایران تمرکز بر بازی‌های آموزشی است که موجب افزایش رشد اجتماعی کودکان پیش‌دبستانی می‌شود، اما بیشتر دبستان‌ها و مهدکودک‌ها در فضاها فاقد طراحی مناسب هستند یا در فضاهایی با کاربری غیرآموزشی تأسیس می‌شوند که امکان نظارت مستقیم بزرگسالان بر آن‌ها وجود دارد (شفایی و مدنی، ۲۰۱۱، ۲۱۵). با توجه به درک جامعه درباره ضرورت تحول در فضاهای بازی کودک، مربیان معتقد هستند که امکانات مهدکودک‌ها و جامعه به‌دلیل نداشتن نیروهای متخصص در تعلیم و تربیت بدنی کودکان محدود و ناکافی است. همچنین از دیدگاه آن‌ها، والدین، بیشتر ورزش را عاملی برای پرکردن اوقات فراغت کودکان می‌دانند و با توجه به اهمیتی که به آموزش درسی کودکان می‌دهند، به ورزش و فعالیت بدنی توجه کمتری دارند؛ براین‌اساس مربیان

1. Larabercial
2. Kay
3. Mitchell

به وجود برنامه‌ریزی‌های آموزشی هدفدار و تعلیم معلمان متخصص در تعلیم و تربیت‌بدنی کودکان پیش‌دبستانی معتقد هستند (البرزی و خوشبخت، ۲۰۱۰). همچنین پژوهش‌های محدودی در زمینه میزان فعالیت بدنی کودکان انجام گرفته‌اند که پژوهش‌هایی کامل برای سنین مختلف نیستند؛ در ارتباط با حضور و همراهی والدین و تأثیر آن‌ها بر فعالیت بدنی نگاهی محدودی وجود داشته است (حسین‌زاده و همکاران، ۲۰۱۶)؛ هرچند پژوهشگران در این حوزه نقش والدین را مهم می‌دانند. به‌رغم وجود باشگاه‌های متنوع که هرکدام اهداف مشخصی را دنبال می‌کنند، به نظر می‌رسد هرکدام بر برخی جنبه‌ها تأکید بیشتری دارند و پژوهش‌های گسترده‌ای در این زمینه در ایران انجام نگرفته است. مطالعه کشورهایایی که گام‌های مؤثری در ایجاد این‌گونه باشگاه‌ها برداشته‌اند و همچنین تجزیه و تحلیل شباهت‌ها و تفاوت‌های موجود بین نظام‌های مختلف تربیتی که در زمینه‌های فلسفی، سازمانی، تشکیلاتی، نحوه مدیریت آموزشی، برنامه‌ها و روش‌های تربیتی اقدام‌های مؤثری را انجام داده‌اند، می‌تواند زیرساخت‌های درونی و بیرونی تأثیرگذار را بررسی کند و عیب‌ها و مزایای آن‌ها را در جهت حل مسائل و تطبیق آن با فرهنگ‌های بومی و شناخت و ارائه الگوهای جدید، ادراکی متناسب با باشگاه‌های موجود در جامعه کنونی به نمایش بگذارد و ارائه‌دهنده راه‌حلی برای مشکلات باشگاه‌های کودک در ایران و بهبود آن‌ها باشد؛ بنابراین این سؤال مطرح می‌شود که در بین کشورهای توسعه‌یافته کدام‌یک در این محورها بررسی‌های دقیق‌تری داشته‌اند؟ و آیا می‌توان الگوهای آن‌ها را بومی‌سازی کرد و با فرهنگ و نظام آموزشی و تربیتی حاکم بر جامعه فعلی تطبیق داد؟ ازجمله کاربردهای پژوهش حاضر این است که می‌تواند مبنایی برای سیاست‌گذاران این حوزه در برنامه‌ریزی‌های آینده، ایجاد دیدگاهی نو برای خانواده‌ها، استفاده کاربردی برای مؤسسه‌های یاری‌رسان در این حوزه (بهبیستی، مهدا، مراکز مرتبط با کودک و...) و نیز ایده‌ای برای ایجاد بازاری نو در جذب بخش خصوصی و سرمایه‌گذاری در حوزه کودک باشد.

روش پژوهش

این پژوهش با هدف مطالعه تطبیقی^۱ وضعیت باشگاه‌های کودکان و فضاهای بازی آن‌ها، میزان فعالیت بدنی کودکان، نقش والدین و مربیان در فعالیت کودکان کشورهای منتخب و ایران انجام شد. روش استفاده‌شده در این پژوهش توصیفی-تحلیلی و گروه سنی مطالعه‌شده براساس دلایل ذکرشده در مقدمه، دو تا هفت سال بود. در مطالعه اولیه ابتدا ده کشور شامل نروژ، فنلاند، اتریش، آمریکا، دانمارک، آلمان، کانادا، استرالیا، انگلستان، نیوزلند و هلند انتخاب شدند که در حوزه بازی کودکان مطرح بودند. پس از مطالعات متعدد از طریق منابع کتابخانه‌ای، گزارش‌های همایش‌های داخلی و خارجی، مقاله‌ها و سایت‌های معتبر در شبکه اینترنت جهانی، پنج کشور شامل کانادا، استرالیا، انگلستان، نیوزلند و هلند که دارای اطلاعات مدنظر دردسترس و مستندهایی به زبان انگلیسی بودند، برای مقایسه با ایران انتخاب و داده‌ها تنظیم شدند.

برای دستیابی به پاسخ محورهای پژوهش، از یکی از مهم‌ترین روش‌های استاندارد برای مقایسه تطبیقی برنامه‌های آموزشی به نام الگوی جرج زد. اف. بردی^۲ استفاده شد که معتقد است در مطالعه‌های تطبیقی باید روش‌های آموزشی را شناخت و مناسب‌ترین شیوه آموزشی را انتخاب کرد. پژوهشگران زیادی از این روش در مطالعه‌های آموزشی خود استفاده کرده‌اند؛ از جمله زندی و فراهانی (۲۰۰۷) که مطالعه تطبیقی وضعیت تربیت‌بدنی آموزش و پرورش در ایران با کشورهای آمریکا و کانادا را انجام دادند؛ هادوی (۱۳۹۲) مطالعه تطبیقی مدیریت کلان داوطلبان ورزشی در ایران و کشورهای منتخب را منتشر کرد؛ وجنیاک^۳ (۲۰۱۸) در مطالعه‌ای آموزشی از این روش استفاده کرد و هایدن^۴ (۲۰۱۱) در ارتباط با فضاهای فراملی آموزشی، در جهت رشد مدارس پژوهش خود را انجام داد. همه این پژوهش‌ها به‌اتفاق از این روش استفاده کرده بودند. مطالعه تطبیقی شامل تجزیه و تحلیل شباهت‌ها، نکته‌های مشترک و نیز تفاوت‌های موجود بین نظام‌های مختلف تربیتی است که در زمینه‌های سازمانی، تشکیلاتی، نحوه مدیریت آموزشی، برنامه‌ها و روش‌های تربیتی و همچنین

1. Comparative Study
2. George ZF. Beredy
3. Wojniak
4. Hayden

ارزشیابی‌های آموزشی در مراحل مختلف تعلیم و تربیت است. با توجه به روش استفاده‌شده در این مطالعه تطبیقی، به‌منظور محدود کردن مسئله پژوهش که از ویژگی‌های روش بردی است، پژوهشگر بر آن شد تا از میان عوامل اثرگذار بر محتوای باشگاه، مواردی را در نظر بگیرد که در کشورهای توسعه‌یافته در حوزه کودک به‌طور برجسته و به‌اتفاق به آن پرداخته شده است و آن را با وضعیت ایران مقایسه کند؛ مانند وضعیت فضاهای بازی (لیتل اکرون، ۲۰۱۷؛ ایلاس لیست^۱، ۲۰۱۸)، فعالیت بدنی (وزارت بهداشت^۲، ۲۰۱۷؛ هدایت، طلایی، احمدیان و رضایتمند، ۲۰۰۹، ۲۷)، مربیان^۳ (کوان-مک‌جیمپسی و همکاران، ۲۰۱۱؛ لارابرسیل، ۲۰۱۱) و والدین^۴ (میشل، ۲۰۰۳؛ مؤمنی‌زاده و وفایی، ۲۰۰۹) که در کشورهای منتخب به آن پرداخته شده است. این روش شامل چهار مرحله می‌شود: توصیف (یادداشت‌برداری از پدیده‌ها و مشاهده‌ها برای نقد و بررسی در مرحله بعدی)، تفسیر (تحلیل اطلاعاتی که در مرحله اول پژوهشگر به توصیف آن می‌پردازد و مبتنی بر اصول و شیوه‌های مرسوم در علوم اجتماعی است)، هم‌جواری (اطلاعاتی که از مراحل یک و دو به‌دست آمده‌اند، طبقه‌بندی می‌شوند و در کنار هم قرار می‌گیرند) و مقایسه (مسئله پژوهش به‌طور دقیق و با توجه به موارد جزئی در زمینه شباهت‌ها و تفاوت‌ها بررسی و مقایسه می‌شود و رد یا قبول فرضیه پژوهش در این مرحله امکان‌پذیر است) (نادی و کاوه، ۲۰۰۷، ۵۵).

در این پژوهش ابتدا مطالب مرتبط با باشگاه کودک به‌طور مبسوط گردآوری شد و چهار محور مشترک استخراج شد: ۱. بررسی فضای بازی کودکان، ۲. میزان فعالیت بدنی کودکان، ۳. نقش معلم یا مربی در بازی کودک، ۴. نقش والدین در بازی کودک که در کشورهای منتخب درباره آن‌ها بحث شده بود. مطالب مرتبط با محورها توصیف و تفسیر شد و در مرحله هم‌جواری با کنار هم قرار دادن مطالب، تفاوت‌ها و شباهت‌های آن‌ها آشکار شد و چهار چوبی برای مرحله بعد یعنی مقایسه فراهم آورد. در مرحله مقایسه، جداولی تنظیم شد و به‌طور دقیق به شباهت‌ها و تفاوت‌ها در محورهای تعیین‌شده پرداخته شد. در پژوهش‌های کیفی، دقت علمی از طریق مفهومی به نام قابلیت اعتماد

-
1. Ellaslist
 2. Ministry of Health
 3. Coaches
 4. Parents

ارزیابی می‌شود. این مفهوم از چهار عنصر باورپذیری^۱، انتقال‌پذیری^۲، تصدیق‌پذیری^۳ و اطمینان‌پذیری^۴ تشکیل شده است (رضاپور نصرآباد، ۲۰۱۶). به‌منظور افزایش باورپذیری، گفت‌وگو با همکاران و برگزاری جلسات منظم با افرادی که درگیر پژوهش حاضر نبودند، انجام شد و تفسیر داده‌ها صورت گرفت. همچنین از منابع چندگانه (مقاله‌ها، گزارش‌ها و سایت باشگاه‌های کودک) برای جمع‌آوری اطلاعات استفاده شد. برای افزایش عنصر انتقال‌پذیری، پژوهشگر تلاش کرد با توضیحات دقیق و هدفمند فرایند پژوهش و اعمال انجام‌شده در مسیر مطالعه، امکان پیگیری مسیر پژوهش و خصوصیات جمعیت مطالعه‌شده را برای دیگران فراهم کند. تصدیق‌پذیری معیار دیگری است که سعی شد ترجمه منابع انگلیسی تا حد امکان بدون خطا انجام شود. در مرحله بعد، گزارش‌ها به اعضای گروه پژوهش ارسال شد و نتایج یکسانی به دست آمد. اطمینان‌پذیری آخرین معیار بود و به‌منظور کنترل اطمینان‌پذیری، داده‌های خام جمع‌آوری شد. سپس به‌صورت خلاصه براساس ساختار تعیین‌شده (چهار محور) تدوین شد. همچنین به‌منظور کم‌کردن سوگیری، گروه پژوهشی با تخصص‌های متفاوت شامل مدیریت آموزشی، مدیریت ورزشی، مدیریت اوقات فراغت و رفتار حرکتی مطالب را مطالعه و اعلام نظر کرد.

نتایج

با توجه به چهارچوب روش مطالعه تطبیقی که پژوهشگر را به ضرورت مؤلفه بررسی‌شده در هر شش کشور ملزم می‌کند و با توجه به مقاله‌ها و مستندهای در دسترس، محورهای مطالعه‌شده در هر کشور، به‌تفکیک احصا و بررسی شد و نتایج زیر به دست آمد.

۱- فضاهای بازی کودکان در کشورهای مطالعه‌شده چه تفاوت‌هایی با هم دارند؟

1. Credibility
2. Transferability
3. Confirmability
4. Dependability

جدول ۱- مقایسه کشورهای منتخب از منظر سؤال اول

Table 1- Comparison of the Selected Countries from the Perspective of the First Question

ایران Iran	هلند Netherlands	نیوزلند New Zealand	کانادا Canada	استرالیا Australia	انگلستان England	شاخص‌ها Indicators	محوره ۱ Axes
فضای محدود و تکراری Limited and Repetitive Space	منطبق با زندگی واقعی Consistent with Real Life	تأکید بر طبیعت Emphasis on Nature	تأکید بر فضای باز Emphasis on Open Space	استفاده از منابع طبیعی Use of Natural Resources	تأکید بر فضای باز Emphasis on Open Space	طراحی محیطی Environmental Design	فضاهای بازی کودکان Children's Play Areas
محدود به ساعاتی در روز Limited to Hours per Day	محدود به ساعاتی در روز Limited to Hours per Day	محدود به ساعاتی در روز Limited to Hours per Day	محدود به ساعاتی در روز Limited to Hours per Day	شبانه‌روزی Day and Night	محدود به ساعاتی در روز Limited to Hours per Day	زمان فعالیت Activity Time	
کم و تکراری Few and Repetitive	زیاد و هیجان‌انگیز A Lot and Exciting	زیاد و فعالانه A Lot and Actively	زیاد و خلاقانه A Lot and Creative	زیاد و سرگرم‌کننده Lots of Fun	زیاد و هیجان‌انگیز A Lot and Exciting	تنوع در فعالیت Variety in Activity	

پوشش اقشار متوسط به بالا	پوشش اقشار متوسط به بالا	پوشش اقشار مختلف جامعه	پوشش اقشار مختلف جامعه	پوشش اقشار مرفه	پوشش طبقات مختلف جامعه	مشتری‌گرایی
Covering the Middle to Upper Classes	Covering the Middle to Upper Classes	Covering the Different Sections of Society	Covering the Different Sections of Society	Covering the Affluent	Covering the Different Classes of Society	Customer Orientation
امکان حضور و منفعلانه و نامناسب	امکان حضور و همراهی با کودک	امکان حضور فعالانه والدین	امکان حضور با توجه به گروه سنی	امکان انتخابی حضور والدین	امکان حضور والدین	جذب و نگهداشت والدین
The Possibility of Passive and Inappropriate Attendance	The Possibility of Being Present and Accompanying the Child	The Possibility of Active Participation of Parents	The Possibility of Attendance According to the Age Group	The Optional Presence of Parents	The Possibility of the Presence of Parents	Attracting and Retaining Parents
ایمنی متوسط	ایمنی زیاد	ایمنی زیاد	ایمنی زیاد	ایمنی زیاد	ایمنی زیاد	ایمنی در فضای بازی
Average Safety	High Safety	High Safety	High Safety	High Safety	High Safety	Safety in the Playground

بله در ابعاد محدود	بله در ابعاد مختلف	بله در ابعاد مختلف	بله در ابعاد مختلف	بله در ابعاد مختلف	بله در ابعاد مختلف	یادگیری در حین بازی
Yes, in Limited Dimensions	Yes, in Different Dimensions	Yes, in Different Dimensions	Yes, in Different Dimensions	Yes, in Different Dimensions	Yes, in Different Dimensions	Learning while Playing
اولویت جسمانی	بدون اولویت	اولویت جسمانی	اولویت یادگیری	اولویت مهارت	اولویت یادگیری	آمادگی جسمانی یا کسب مهارت‌های بنیادی
Physical Fitness Priority	No Priority	Physical Fitness Priority	The Priority of Learning Skills	The Priority of Learning Skills	The Priority of Learning Skills	Physical Fitness or Acquiring Basic Skills

برای توصیف باشگاه‌های انگلستان، باشگاه بلوط کوچولو^۱ و باشگاه کودک در پارک‌های محبوب، انتخاب شدند که امکانات این دو باشگاه به این شرح است: متناسب برای اوقات فراغت اما شبیه به خانه، حضور تمام‌وقت والدین یا مربیان در کنار کودکان، اجرای فعالیت‌های متنوع و جذاب در مدارس محلی، دارای ایستگاه سرگرمی و ایستگاه سرگرمی پلاس پارک؛ ضمن اینکه همه این امکانات را با تأکید بر رعایت اصول ایمنی و تناسب تعداد با توجه به ظرفیت و آموزش موارد مشخص شده مطرح کرده بودند. آنچه از توصیف باشگاه‌ها در انگلستان استنباط می‌شود، حاکی از آن است که باشگاه‌های کودک با رویکردهای متفاوتی ایجاد شده‌اند؛ از جمله استفاده از فعالیت‌های هیجان‌انگیز، در نظر گرفتن ایمنی باشگاه‌ها بر اساس آموزش کارکنان و کنترل جمعیت تأمین‌شده و حضور والدین یا مراقبان به‌عنوان مربی کودک به‌منظور ایجاد محیطی امن، آرام و سرگرم‌کننده مانند خانه (بلوط کوچولو، ۲۰۱۷؛ کمپ تعطیلات^۲، ۲۰۱۸).

1. LittleAcorn
2. Camping Holiday

در توصیف باشگاه‌های استرالیا، باشگاه‌های قلعه کودکان نپتون^۱ (سه تا دوازده‌ساله)، جزیره بزرگ همیلتون^۲، مقر صیادان بزرگ^۳، مقر بهشت^۴، کاپیتان‌ها^۵، پارک تفریحی ساحلی مریمبالا بیچ^۶ و شرکت باشگاه کودک استرالیا^۷ انتخاب شدند که ویژگی‌های آن‌ها به این شرح است: برنامه‌ریزی با محوریت فعالیت‌های موضوعی، دارای محل اقامت، آموزش ورزش‌ها و بازی‌های آبی، ساحلی و میدانی، ارتباط با حیات‌وحش و آموزش مراقبت از محیط‌زیست، فعالیت‌های هنری (مجسمه‌سازی با شن و ماسه و...)، اسکیت روی یخ و پارک آبی، فضاهای بازی‌های تخیلی (ایستگاه فضایی، زیردریایی و باغ جادو)، مراقبت اختصاصی از کودکان صفر تا پنج‌ساله و کودکان شش تا دوازده‌ساله، آکواریوم بزرگ و سینما در فضای باز، شکار، آموزش رشته‌های ورزشی، بازی‌های گروهی، فعالیت‌های خانوادگی دوستانه، استخر سنگی، قایق جنگی، ایجاد امکان نگهداری از کودک در طی رویداد (مانند جشن‌ها، مسافرت‌ها و...)، استخدام مدرسان واجد شرایط با گواهی آموزش و پرورش کودکان و نوجوانان در سطح سه (ایلاس لیست^۸، ۲۰۱۸). در استرالیا تأکید بر تنوع زیاد بازی‌های تفریحی، طراحی باشگاه، هنر و صنایع‌دستی است. فضای داخلی و بیرونی باشگاه باید حس تعلق، احساس امنیت، ایمنی در مقابل فرصت‌های خطرآفرین، چالشی بودن، دارای منابع و مواد محرک، تجارب مبتنی بر منافع و توانایی‌های کودکان و نمادها را فراهم کند. این چهارچوب براساس نظریه‌ای مبتنی بر پنج اصل است: کودکان توانا و صالح هستند، به‌طور جدی یادگیری خود را ایجاد می‌کنند، یادگیری پویا، پیچیده و جامع است، کودکان دارای توانایی و حقوق یادگیری هستند و شرکا و تصمیم‌گیرندگان در مسائل آن‌ها تأثیرگذارند. هدف از ایجاد باشگاه، فراهم کردن مکان‌های کوچک تقسیم‌بندی‌شده برای کودکان به‌منظور حفظ آرامش جو، ارائه فرصت برای گروه‌های کوچک و تشویق به بازی است. می‌توان با تفکر فضاها را با این ویژگی‌ها تعریف کرد: خلاقیت، خواندن ملایم و آرام، ساخت‌وساز، پنهان کردن، بازی وانمودی و بازی

1. The Neptune's Castle Kid's Club
2. Hamilton king Island
3. Kingfisher Bay Resort
4. Paradise Resort
5. Skippers
6. Merimbula Beach
7. Kidsclub Australia
8. Ellaslist

پرسروصدا. تعدادی از ملاحظه‌های کلیدی برای ایجاد و حفظ محیط مثبت عبارت‌اند از: محیط ایمن و سالم، محیطی برای انتقال ارزش‌ها و اعتقادات، نظم محیط، منابع انعطاف‌پذیر، استفاده از منابع موجود، واقع‌بین‌بودن، تفکر محیط به‌عنوان «معلم سوم» که به‌دلیل محل تعامل کودک، به یادگیری کودکان کمک می‌کند (مک‌کرومیلا، ۲۰۱۲).

برای توصیف باشگاه‌های کانادا، باشگاه‌های کافه بازی کودکان و نوجوانان، قلعه کودک، کافه بازی^۱، بلوط‌ها^۲، فروشگاه کودکان^۳، باشگاه ورزش^۴، باشگاه طالبی و نارنگی^۵، پارک‌بازی و کافی و باشگاه ورزش انتخاب شدند که امکانات آن‌ها به این شرح است: مناسب برای کودکان صفر تا شش‌ساله، امانت‌دادن برخی بازی‌ها برای کودکان بیشتر از شش سال، استفاده از اینترنت رایگان برای والدین، استفاده از غذاهای دست‌ساز، فضایی راحت برای کتاب‌خوانی کودک، ارائه غذا برای کودکان کمتر از دو سال، دارای فضایی نرم برای نگه‌داشتن کودکان کمتر از دو سال و یک منطقه بزرگ‌تر نرم برای کودکان کمتر از شش سال، فضای دوستانه همراه با صخره‌ها، بلوک‌ها و اسباب‌بازی، پذیرش رایگان برای کمتر از یک‌ساله‌ها، ماساژ رایگان برای والدین، فضای بازی بزرگ ماشین‌سواری کودک، خانه‌های کوچک برای بازی، مسیر قطار، امکان تماشای کودکان توسط والدین، ایجاد فضای راحت و دلنشین برای والدین، اعمال تخفیف برای خواهر و برادر، دارای بازی آموزشی، تعریف سرگرمی‌های مناسب مطابق با گروه‌های سنی، استفاده از رنگ‌های مناسب در طراحی داخلی، فعالیت‌های هنری، آشپزخانه بازی کودک، دارای فضا برای فعالیت‌های انتخابی (پريدن، کتاب‌خوانی و...)، حضور مشاوران تغذیه مادر و کودک. در کانادا، باشگاه کودک محیط امنی برای کودکان است که در آن فعالیت‌ها و بازی‌های هیجانی و شاد انجام می‌دهند و مانند یک خانواده زمانی را با هم می‌گذرانند؛ ضمن اینکه مهارت‌های نوین و خلاقانه خود را با دیگران به اشتراک می‌گذرانند. باشگاه‌های کانادا مهارت‌های رهبری و تیمی را تقویت می‌کنند و دوستی‌های سالم را در خارج از منزل پرورش می‌دهند (والدین امروز، ۲۰۱۸).

1. Cafe of Play
2. Acorns
3. The Children's Storefront
4. Kidsport
5. Melons & Clementines
6. Today's Parent

برای توصیف باشگاه‌های نیوزلند، باشگاه‌های کویین استون^۱، باشگاه کودکان شهر اوکلند^۲ و باشگاه منطقه سقوط^۳ انتخاب شدند که ویژگی‌های آن‌ها به این شرح است: فعالیت‌های ماجراجویی، فعالیت‌های هنری و دارای محیطی برای رشد و کاوش، تجربه زندگی روزانه (آشپزی، نجاری و...)، بازی‌های الکترونیکی، مناسب برای سنین چهار تا سیزده سال، محل دوستانه برای تخلیه هیجان، مرکزی برای یادگیری فعال، استفاده از معلمان متخصص، آموزش فعالیت‌های حرکتی روزانه، تلاش برای ارائه بهترین روش تدریس، کارکنان مشتاق و واجد شرایط، استفاده از عوامل محرک محیطی در آموزش، لحاظ تناسب بین تعداد مربیان و تعداد کودکان، دارای منطقه‌ای امن برای نوزادان، کلاس‌های آموزشی سرگرم‌کننده، متنوع و متناسب با هر گروه سنی، برگزاری کلاس یوگا و آمادگی جسمانی کودکان، تأکید بر توسعه مدل‌های جنبش بنیادی برای کودکان شش تا یازده سال، تقویت اعتمادبه‌نفس، مناسب‌سازی فضای بیرون باشگاه برای بازی‌های کودکان و برگزاری کارگاه‌های آموزشی ویژه والدین از جمله تقویت ارتباط‌های والدین (لس میلز^۴، ۲۰۱۸). در نیوزلند یادگیری از طریق بازی‌ها و فعالیت‌ها، توسعه مهارت‌ها، ایجاد فضای احترام متقابل و تقویت تعامل‌های اجتماعی انجام می‌شود. از جمله اهداف این باشگاه‌ها، بالا بردن سطح آمادگی جسمانی کودکان است تا نه تنها مهارت‌های بدنی را در محیطی سرگرم‌کننده توسعه دهند، بلکه نیازهای آن‌ها را در برقراری ارتباط با دوستان و خانواده و افزایش اعتمادبه‌نفس در محیط‌های تهدیدکننده نیز فراهم کنند. در باشگاه‌های نیوزلند تمرکز بر یادگیری و تجربه‌های جدید است. این مراکز احساس تعلق به خانواده را در کودک ایجاد می‌کنند که پیاموزد مسئولیت‌ها و تصمیم‌گیری‌ها را به اشتراک گذارد. همچنین هدف دیگر این مراکز، ارتقای مهارت‌ها و روابط والدین با یکدیگر است. مکانی سرگرم‌کننده برای والدین و دیدار با والدین دیگر است. مهارت‌ها هنگامی که به خودمدیریتی والدین در مرکز بازی کمک کنند، مهارت‌های سازمانی^۵ را در والدین توسعه می‌دهند که در آینده جامعه از آن منتفع می‌شود. والدین همه مسئولیت‌ها و اجراهای مرکز را به اشتراک می‌گذارند و بر بازی تمرکز می‌کنند. آن‌ها بر اهمیت والدین

-
1. Kidz Club Queenstown
 2. Kids Club Auckland City
 4. Dropzone
 4. Les Mills
 5. Organizational Skills

به‌عنوان اولین و مهم‌ترین مربی کودک تأکید دارند و فرصت حضور در کارگاه‌های آموزشی بزرگسالان را برای توسعه مهارت‌ها در کار با کودکان برای آن‌ها فراهم می‌کنند (مرکز بازی^۱، ۲۰۱۸).

برای توصیف باشگاه‌های هلند باشگاه کودکان و نوجوانان ایکسپات^۲ و باشگاه موزه مایفی^۳ انتخاب شدند که به این شرح است: ایجاد برنامه‌های درمان تجویز شده برای هر کودک (درمان رفتاری-شناختی، بازی‌درمانی، رویکردهای انسانی، مداخله‌های مبتنی بر ذهنیت)، جلسه‌های فردی خاص در ارتباط با تبعیض بین کودکان از سنین چهار تا هجده سال؛ استفاده از شخصیت فانتزی مایفی^۴ که دیک برونا (۱۹۲۷) منتشر کرد و نماد آن به‌طور فیزیکی در باشگاهی برای کودکان ساخته شد. آن‌ها با مایفی ارتباط می‌گیرند؛ مانند تجربه‌های روزمره، دکتر رفتن، صحبت کردن با طوطی در باغ‌وحش، پخت کیک، چمن‌زنی، خوابیدن و غیره. در باشگاه‌های هلند، به‌طور کلی کودکان رؤیاهای شیرین و ماجراجویی فراموش‌نشده را تجربه خواهند کرد. باشگاه‌های هلند کودکان جوان را قادر می‌سازند همراه با خانواده و دوستانشان به‌طور فعال، جهان خود را هنگام بازی کشف کنند (دفتر رسمی اطلاعات هلند^۵، ۲۰۱۸؛ ایکسپات، ۲۰۱۸).

برای توصیف باشگاه‌های ایران باشگاه اختصاصی کودکان آینده مشهد و باشگاه رنگین‌کمان اصفهان انتخاب شدند؛ زیرا بازی و فعالیت‌های بدنی محور برنامه‌های آموزشی کودک است و ویژگی‌های آن‌ها به این شرح است: انجام دادن فعالیت‌های آمادگی جسمانی، مهارت‌های ظریف، ایستگاه صخره‌نوردی، حرکات پایه، ماسه بازی، حرکات‌های ژیمناستیک، اسکیت، کارگاه‌های بازی مادر و کودک؛ فضای بازی و ریاضی، آموزش رشته‌های ورزشی، سالن‌های بازی کودک، استعدادیابی تخصصی ورزشی، قایق‌رانی، یوگا، حرکات‌های اصلاحی و ماساژ به‌طور هدفمند است. اهداف این باشگاه‌ها تولید شادی و نشاط، کمک به شکوفایی خلاقیت، پاسخ به نیازهای کودکان، مبارزه با فقر حرکتی، کمک به کودکان برای ایجاد تعادل روحی-روانی و آموزش درس زندگی (رعایت حقوق دیگران، برقراری ارتباط با دیگران، افزایش اعتمادبه‌نفس، ظرفیت پیروزی و شکست و...) از طریق بازی

1. Playcentre
2. Expat
3. Miffy Club Museum
4. Miffy
11. Official guide for visiting the Netherlands

است (باشگاه کودک آینده^۱، ۲۰۱۸). در ایران کودکان در محیط‌هایی رشد می‌کنند که برایشان خسته‌کننده است. کودکان به‌جای تجربه محیط و ماجراجویی، در جست‌وجوی هیجان‌ها، تخیل، افسانه‌ها و تقلید تلویزیون و بازی‌های کامپیوتری هستند؛ بدین ترتیب آن‌ها دوران کودکی مصنوعی سپری می‌کنند را که بزرگسالان آن را پرداخته‌اند. مهم‌ترین پیامد منفی این‌گونه رشد کودکان در شهرهای کنونی این است که نمی‌توان از آن‌ها انتظار انسانی‌هایی جسور، خلاق و کنجکاو را داشت. همچنین مناطق درون‌شهری عمدتاً فضاهای بازی نامناسبی هستند و نقش اصلی مدیران شهری باید تبدیل این فضاهای باز به مکان تعامل‌های اجتماعی کودکان و محیط نمادین برای افزایش حس تعلق در آن‌ها باشد (کارخانه و احمدی، ۲۰۱۵، ۲).

۲- میزان فعالیت بدنی کودکان در کشورهای بررسی‌شده چقدر است؟

1. Kids Club & Ayandeh

جدول ۲- مقایسه کشورهای منتخب از منظر سؤال دوم

Table 2- Comparison of the Selected Countries from the Perspective of the Second Question

ایران Iran	هلند Netherlands	نیوزلند New Zealand	کانادا Canada	استرالیا Australia	انگلستان England	شاخص‌ها Indicators	محوره ۱ Axes
رویکرد تقویت عضله‌ها و استخوان‌ها نیست	فعالیت‌های هدفمند حداقل ۳ روز در هفته	فعالیت‌های هدفمند حداقل ۳ روز در هفته	فعالیت‌های هدفمند حداقل ۳ روز در هفته	فعالیت‌های هدفمند حداقل ۳ روز در هفته	فعالیت‌های هدفمند حداقل ۳ روز در هفته	تقویت عضله‌ها و استخوان‌ها	فعالیت بدنی کودکان Children's Physical Activity
The Approach is Not to Strengthen Muscles and Bones	Targeted Activities at Least 3 Days a Week	Targeted Activities at Least 3 Days a Week	Targeted Activities at Least 3 Days a Week	Targeted Activities at Least 3 Days a Week	Targeted Activities at Least 3 Days a Week	Strengthening Muscles and Bones	
هوازی Aerobic	هوازی Aerobic	هوازی Aerobic	هوازی Aerobic	هوازی Aerobic	هوازی Aerobic	نوع فعالیت Type of Activity	
ورزش و بازی Sports & Play	ورزش و بازی Sports & Play	ورزش و بازی Sports & Play	ورزش و بازی Sports & Play	ورزش و بازی Sports & Play	ورزش و بازی Sports & Play	الگوی فعالیت Activity pattern	

در انگلستان کودکان برای حفظ سطح پایه سلامت، باید از فعالیت با شدت متوسط (دوچرخه‌سواری و...) تا فعالیت‌های شدید (تنیس و...) را هرروز انجام دهند. این فعالیت‌ها با توالی سه روز در هفته، باید شامل تمرین‌هایی برای تقویت ماهیچه‌ها و استخوان‌ها باشد. بسیاری از فعالیت‌های شدید مانند ژیمناستیک، هنرهای رزمی و فوتبال مورد علاقه کودکان انگلستانی است. کودکان و نوجوانان باید تماشای تلویزیون، بازی‌های کامپیوتری و مسافرت با ماشین را تا حد ممکن کاهش دهند. در انگلستان آموزش سبک زندگی مبتنی بر سلامتی در اولویت است؛ به طوری که کودکان باید از وابستگی به ماشین فاصله بگیرند و به سمت فعالیت‌هایی بروند که به انجام‌دادن فعالیت بدنی ملزم

باشند. انجام دادن فعالیت‌های ورزشی متوسط و شدید برای دستیابی به بدنی قوی‌تر به کودکان توصیه می‌شود (خدمات بهداشت ملی^۱، ۲۰۱۱).

در استرالیا برای تأمین سلامتی، کودکان باید فعالیت بدنی متوسط تا شدید را هر روز انجام دهند که شامل انواع فعالیت‌های هوازی است. حداقل سه روز در هفته، کودکان باید فعالیت‌هایی را انجام دهند که باعث تقویت عضله‌ها و استخوان‌ها می‌شود. والدین کودکان را در استفاده از رسانه‌های الکترونیکی محدود می‌کنند؛ چون همراه با نشستن‌های طولانی است که در تضاد با منافع سلامتی است و آن‌ها را به فعالیت بیشتر تشویق می‌کند، مانند تلویزیون و بازی‌های الکترونیکی تا حداکثر دو ساعت در روز. در استرالیا میزان مشارکت کودکان در ورزش از متوسط به بیشتر است. برنامه‌های آموزشی باشگاه‌ها با خواسته‌های آموزشی والدین هم‌راستا است و علاقه کودک را به سمت تحرک جهت‌دهی می‌کند. فعالیت‌های ورزشی بیشتر از نوع هوازی است و بیشتر کودکان مشارکت در ورزش را حفظ می‌کنند (بچه‌های سالم فعال، ۲۰۱۸).

در کانادا به‌منظور تأمین سلامتی بیشتر در کودکان، آن‌ها حداقل سه روز در هفته، ملزم به انجام دادن فعالیت‌های بدنی سطوح متوسط تا شدید و فعالیت‌هایی هستند که عضله و استخوان را تقویت می‌کند. ۷۱ درصد از کانادایی‌ها و ۷۷ درصد از والدین دارای کودکان سه تا هفده‌ساله می‌گویند که مشارکت در ورزش بخشی از ویژگی یک کانادایی است. ۳۹ درصد از مردم کانادا شرکت کودکان در ورزش را باعث رشد بدنی، ۳۳ درصد رشد اجتماعی و ۲۷ درصد رشد عاطفی می‌دانند. در کانادا فعالیت‌های جسمانی سازمان‌یافته‌ای برای پسران و دختران برنامه‌ریزی شده است. تحصیلات و سطح درآمد در مشارکت کودکان بر فعالیت‌های بدنی تأثیر بسزایی دارد. جامعه، انجام دادن فعالیت بدنی و آموزش آن در کودکان را ارزش تلقی می‌کند و والدین به باشگاه‌هایی بهای بیشتری می‌دهند که به نحو بهتری این ارزش را تأمین کنند (استاندارد طلایی در علم ورزش و آموزش شخصی، ۲۰۱۱).

در نیوزلند یک برنامه سالم بیست و چهار ساعته به کودکان توصیه شده است: ۱- خواب باکیفیت به مدت نه تا یازده ساعت در شب، ۲- انجام دادن فعالیت بدنی متوسط تا شدید، شامل فعالیت‌های هوازی و فعالیت‌های تقویت عضله‌ها و استخوان‌ها که حداقل سه روز در هفته انجام شود، ۳- بیش از

1. National Health Service

دو ساعت در روز بازی‌های تفریحی کامپیوتری انجام ندهند و ۴- کاهش زمان نشستن و شرکت در فعالیت‌های مختلف فیزیکی سبک و متنوع برای چندین ساعت. دستورالعمل‌های به‌روزشده کودکان را تشویق می‌کنند که کمتر بنشینند، بیشتر حرکت کنند و به‌خوبی بخوابند (وزارت بهداشت، ۲۰۱۷). در هلند برای کودکان بین چهار تا هجده سال، دستورالعمل فعالیت بدنی به این صورت اعمال می‌شود: ۱- فعالیت بدنی بیشتر و بهتر برای شما خوب است، ۲- فعالیت بدنی شدت متوسط را به‌مدت حداقل یک ساعت در روز انجام دهید، ۳- فعالیت‌هایی را انجام دهید که عضله‌ها و استخوان‌هایتان را حداقل سه بار در هفته تقویت کند، ۴- از پرداختن به دوره‌های طولانی نشستن خودداری کنید. در هلند برنامه‌های آموزشی بر انجام‌دادن فعالیت‌های هوازی و تقویتی و سبک زندگی فعال تأکید دارند (گزن‌هداسراد، ۲۰۱۷).

در ایران میانگین میزان فعالیت بدنی با شدت متوسط کودکان ۴/۷ ساعت و فعالیت بدنی شدید ۰/۷ ساعت در روز مطرح شده است (حسین‌زاده و همکاران، ۲۰۱۶، ۳۰۵). پس از دوسالگی، همه کودکان باید روزانه دست‌کم ۳۰ تا ۶۰ دقیقه فعالیت بدنی لذت‌بخش و با شدت متوسط تا شدید انجام دهند (هدایت و همکاران، ۲۰۱۰). فعالیت‌های مناسب و مرسوم برای سنین چهار تا شش سال شامل حرکت‌های موزون، لی‌لی، بازی گرگ‌به‌هوا، پرتاب توپ‌های سبک و دوچرخه‌سواری با چرخ‌های کمکی است. با این فعالیت‌ها زمانی که کودک به شش‌سالگی برسد، مهارت‌های حرکتی خود را توسعه می‌دهد و قادر است با امنیت بیشتری به فعالیت بپردازد. در ایران الگوی منظمی برای انجام‌دادن فعالیت بدنی مشاهده نشده است و به نظر می‌رسد بازی‌های سنتی به‌عنوان بازی‌های مفرح، در بیشتر خانواده‌ها به‌منزله بازی‌های ورزشی باشد. همچنین الگوی مشخصی برای پرهیز از بازی‌های الکترونیکی در میان خانواده‌ها مشاهده نشد (هاشمی، ۲۰۱۰).

۳- نقش معلم یا مربی در بازی و فعالیت بدنی در کشورهای مطالعه‌شده چگونه است؟

جدول ۳- مقایسه کشورهای منتخب از منظر سؤال سوم

Table 3- Comparison of the Selected Countries from the Perspective of the Third Question

ایران Iran	هلند Netherlands	نیوزلند New Zealand	کانادا Canada	استرالیا Australia	انگلستان England	شاخص‌ها Indicators	محوره ۱ Axes
محدود به اجرای بازی و ورزش Limited to Implementation Play&Sports	توانا در انجام‌دادن فعالیت‌های نوین Ability to Perform New Activities	برنامه‌ریز در تفریح فعال Planner in Active Recreation	توانا در مدیریت ارتباط با کودک Ability to Manage Communication with the Child	خلاق و برنامه‌ریز Creative and Planner	مسلط به دانش در حوزه کودک Proficient in Knowledge in the Field of Children	توانایی‌های مشترک مربیان Common Abilities of Trainers	
ندارد Does not have	دارد Has it	دارد Has it	ندارد Does not have	ندارد Does not have	ندارد Does not have	الگوی یکپارچه مربیگری Integrated Model of Coaching	نقش معلم با مربی The Role of a Teacher or Coach
مربیان Coaches	والدین و مربیان Parents & coaches	والدین و مربیان Parents & coaches	مربیان Coaches	مربیان Coaches	مربیان Coaches	پذیرنده نقش مربی کودک Accepting the Role of Child Coach	
برقراری عدالت با توجه به گروه سنی Establishing Justice According to Age Group	برقراری عدالت با توجه به گروه سنی Establishing Justice According to Age Group	برقراری عدالت با توجه به گروه سنی Establishing Justice According to Age Group	برقراری عدالت با توجه به گروه سنی Establishing Justice According to Age Group	برقراری عدالت با توجه به گروه سنی Establishing Justice According to Age Group	برقراری عدالت با توجه به گروه سنی Establishing Justice According to Age Group	مهارت مربی در تنظیم فعالیت The Skill of the Coach in Setting the Activity	

Age Group	ding to Age Group	ding to Age Group
-----------	-------------------	-------------------

در انگلستان مربیگری عمومی به مربیان کمک می‌کند تا نیازهای خاص کودکان را در حوزه ورزش درک کنند. مربیان با استفاده از حرفه مربیگری، ارزیابی مناسبی از نیازهای کنونی، جاری و آینده کودکان انجام می‌دهند. آن‌ها باید فرصت‌های آموزشی را با توجه به نیازهای آموزشی در نظر بگیرند. مربیان کودک سعی می‌کنند تصویری از یک مربی ایده‌آل را به‌طور شفاف به کودک نشان دهند و فرهنگ بهبودی مستمر را که به ایجاد مشخصاتی ممتاز برای مربیان کودک منجر می‌شود، در روند مربیگری دنبال کنند. فلسفه مربیگری کودک تلاش می‌کند تا دستاوردهای درحال توسعه را که برگرفته از فرهنگ محلی است و با ورزش ارتباط دارد، به حداکثر برساند. هنگامی که مربی به وظایف خود به خوبی عمل کند، شرکت در ورزش می‌تواند از توسعه کل فرد پشتیبانی کند و زمانی که مربی نیست، به رفتارهای منفی منجر شود. با توجه به مطالب ذکرشده، ژان کوته و ود گیلبرت^۱ (۲۰۰۹) تعریف جدیدی از مربیگری ارائه کرده‌اند: مربیگری مؤثر، برنامه‌ای کاربردی است که پیشنهاد می‌دهد مربیان با توجه به تغییر نیازهای مخاطبان، از زمینه‌های مختلف دانش (حرفه‌ای، بین‌فردی و درون‌فردی) بهره‌مند باشند. توانایی‌های مربیان هنگامی که به روش یکپارچه اعمال شود، اجازه می‌دهد آن‌ها نقش خود را بهتر ایفا کنند (لارابرسیل، ۲۰۱۱).

در استرالیا مربیان به این موارد توجه دارند: ورزش و بازی کودکان باید سرگرم‌کننده، بدون ساختار و خلاقانه باشد. تخصص اولیه ورزش برای کودکان و برنده شدن توصیه نمی‌شود؛ بلکه جنبه‌های اجتماعی ورزش و توسعه مهارت‌ها ارزشمندتر است و به همه کودکان باید فرصت انجام‌دادن یک فعالیت داده شود. در ارتباط با ویژگی‌های اجتماعی کودکان، مسئولیت مربیان شامل ترویج همکاری، کار گروهی و بازی عادلانه در طول فعالیت‌ها، تقویت سهم همه کودکان در یک گروه، ارائه یک محیط حمایتی و نشان‌دادن حساسیت به تفاوت‌های فردی است. در زمینه سطح درک کودک، مربیان لازم است از الگوها برای نشان‌دادن عملکرد خوب استفاده کنند، در یک زمان یک مورد را وارد کنند، دستورالعمل‌ها و سؤال‌ها را کوتاه و ساده نگه دارند و اجازه دهند کودکان زمانی را برای جذب اطلاعات

1. Jean Cote & Wade Gilbert

و مهارت‌ها کودکان تمرین کنند. درباره ویژگی‌های جسمی کودکان، مربیان باید فعالیت‌های مختلف را برنامه‌ریزی کنند، برای یادگیری مهارت‌ها زمان بگذارند، سطوح توانایی را در نظر بگیرند، توجه داشته باشند که دوره‌های رشد، هماهنگی و مهارت‌ها را تغییر خواهند داد و اطمینان حاصل کنند که کودکان لباس‌های مناسب پوشیده‌اند (آیواسپرت^۱، ۲۰۱۸).

در کانادا استراتژی معلمان برای مدیریت روابط شامل چهار محور است: فعال، حفظ، خروج و ترمیم‌کننده. استراتژی‌های فعال توسط معلمان به‌عنوان ابزاری برای آشنایی با کودکان پیش از آنکه آن‌ها در کلاس به دانش‌آموز تبدیل شوند، استفاده می‌شود. معلم با کودک آشنا می‌شود و چگونگی ارتباط با کودکان بزرگ‌تر را آموزش می‌دهد. معلمان استراتژی‌های حفظ رابطه را برای نگهداری رابطه‌ای استفاده می‌کنند که وجود دارد و در حال پیشرفت است و کودکان را تشویق می‌کنند در حضور معلم احساس راحتی کنند. استراتژی‌های خروج یا صرف‌نظر کردن زمانی به کار می‌رود که کودکان احساسی نزدیک با مربی ندارند. معلمان از استراتژی ترمیم‌کننده برای بازگرداندن نزدیک شدن معلم به کودک پس از تنش یا درگیری استفاده می‌کنند. مربیان مسئولیت ایجاد محیطی امن برای ورزشکاران خود را دارند و این مسئله‌ای است که در نظام آموزشی کانادا به آن توجه زیادی شده است. احساس امنیت به احساس تعلق منجر شده و موجب می‌شود که کودک به فعالیت‌های مرکز بازی علاقه‌مند باشد و برای تکرار حضور در مرکز احساس نیاز کند (کوان-مک‌جیمپسی و همکاران، ۲۰۱۱).

استراتژی‌های برنامه مربیگری نیوزلند بر دو بخش است: ۱- برنامه جامعه مربیگری ورزشی و ۲-

برنامه مربیگری عملکرد سطح بالا. اصول پایه برنامه مربیگری ورزشی جامعه که براساس باورها شکل گرفته است، شامل توجه به نیازهای مخاطبان، کمک به حفظ ورزش مردم، پرورش جامعه سالم و توسعه جوانان است. بیشتر مربیان در مدارس ابتدایی شاغل هستند که تلاش می‌شود طیف وسیعی از ورزش‌های اصلاح‌شده را در یک باشگاه یا مدرسه ابتدایی برای کودکان تنظیم کنند. مربیان عشق به ورزش و تفریح فعال را پرورش می‌دهند، بر مشارکت سرگرم‌کننده و توسعه مهارت تمرکز دارند، ورزش و مهارت‌های متعدد را تشویق می‌کنند، مفاهیم بازی عادلانه را معرفی می‌کنند، تجربه‌های خودشان را با توجه به سن به‌درستی ارائه می‌دهند و به‌طور غیررسمی بازی می‌کنند. مربیان پایه

1. Ausport

می‌توانند والدین، معلمان ابتدایی، مدیران ورزشی منطقه‌ای، دانش‌آموزان قدیمی‌تر در مدرسه متوسطه، دانش‌آموزان تربیتی و ارائه‌دهندگان خصوصی باشند (جامعه مربیگری ورزش نیوزلند، ۲۰۱۲).

در هلند میلیون‌ها کودک هر روز در فعالیت ورزشی و جسمانی شرکت می‌کنند؛ اما بیشتر مربیان آن‌ها یا شرایط لازم را ندارند یا دارای مدارک عمومی پایین‌تر هستند که آن‌ها را به‌طور خاص برای کار با این گروه سنی آماده نمی‌کند. آی‌کچ‌کیدز یک پروژه بین‌المللی است که از رویکرد مشترک مبتنی بر جامعه برای ایجاد فرصت‌های نوآورانه یادگیری و توسعه برای کسانی که مربیگری کودکان و نوجوانان را انجام می‌دهد، استفاده می‌کند. آموزش مربی در هلند در درجه اول توسط انجمن‌های حاکم ورزش تأمین می‌شود؛ هرچند بعضی از مؤسسه‌های آموزش عالی ورزش را آموزش می‌دهند. مربیان کودک شامل پدر و مادر، مربیان جوان، معلمان تربیت‌بدنی، بازیکنان قبلی، ورزشکاران و دانشجویان در حال تحصیل در رشته‌های ورزشی هستند. هلند همچنین دارای برنامه‌ای ملی شامل دوره‌های ویژه برای مربیان کار با کودکان درباره نحوه آموزش کودکان و چگونگی ایجاد محیطی آرام برای مربیگری کودکان است. در هلند، همکاری قوی بین فدراسیون‌های ورزشی و مطالعات حرفه‌ای برای توسعه دوره‌های مربوط به مربیان کودک وجود دارد. نکته‌های کلیدی که از این گزارش برداشت می‌شوند عبارت‌اند از: شناخته‌نشدن ارزش مربی کودکان، نبود مقررات، فقدان فرصت‌های آموزشی و کمبود داده‌های موجود. به‌طور کلی این‌گونه استنباط می‌شود که مربیان در هلند مهارت‌های کمی داشتند و ارزش عمومی آن‌ها نسبتاً کم بود (آی‌کچ‌کیدز، ۲۰۱۷).

در ایران کمیته بازی برای رسیدن به هدف ترویج بازی کودکان، آموزش و تربیت مربیان و متخصصین را به‌منظور مدیریت مهدکودک‌ها، سازمان‌ها و همه کسانی که با کودکان در ارتباط هستند، معرفی کرده است. کمیته بازی‌ها و ورزش کودکان برنامه‌های جامع و تخصصی را برای رده سنی دو تا شش سال در چهارچوب اهداف زیر طراحی و اجرا می‌کند:

- ۱- پرداختن دقیق به بازی‌ها و ورزش کودکان از دیدگاه کاملاً علمی و تخصصی با ایجاد پایگاه‌های مشاوره و مراکز اطلاع‌رسانی توسط هیئت‌های استانی، ۲- برنامه‌ریزی

1. New Zealand Community Sport Coaching

بنیادی ورزش برای کودکان همراه با استاندارد کردن و یکسان کردن تجهیزات و روش‌های آموزشی در غالب ورزش و بازی‌های ویژه، ۳- آشنا کردن کودکان از سنین کودکی با دنیای ورزش همراه با آموزش شیوه‌های جدید. برای کودکان تا هفت سالگی بازی‌های متنوع وجود دارد که اهداف خاصی از جمله رشد جسمانی، رشد فکری و ذهنی و رشد اجتماعی را در بر دارد. به منظور انجام دادن فعالیت‌های مختلف ورزشی با اهداف ذکر شده، کودکان کمتر از هفت سال به این گروه‌های سنی تقسیم شده‌اند: الف- گروه سنی دو و سه ساله، ب- گروه سنی چهار و پنج ساله و ج- گروه سنی شش تا هفت ساله (کمیته بازیها و ورزش کودکان، ۲۰۱۹).

۴- نقش والدین در بازی و فعالیت بدنی کودک در کشورهای مطالعه شده چگونه است؟

جدول ۴- مقایسه کشورهای منتخب از منظر سؤال چهارم

Table 4- Comparison of the Selected Countries from the Perspective of the Fourth Question

ایران Iran	هلند Netherlands	نیوزلند New Zealand	کانادا Canada	استرالیا Australia	انگلستان England	شاخص‌ها Indicators	محورها Axes
در حد مطلوب Favorable	در حد مطلوب Favorable	در حد مطلوب Favorable	در حد مطلوب Favorable	در حد مطلوب Favorable	در حد مطلوب Favorable	تعامل والدین با کودک Parent-Child Interaction	نقش والدین کودک The Role of the Child's Parents
در حد مطلوب Favorable	در حد مطلوب Favorable	در حد مطلوب Favorable	در حد مطلوب Favorable	در حد مطلوب Favorable	در حد مطلوب Favorable	مشارکت والدین در بازی Parent Participation in the Play	
افزایش فعالیت بدنی Increase Physical	اجتماعی‌شدن کودکان Socialization of Children	لذت بردن از بازی کودکان Enjoy the	انجام دادن فعالیت بدنی بیشتر توسط کودکان Improving the	ارتقای ویژگی‌های اجتماعی کودک Improving the	کمک به پرورش استعدادها Helping to	انگیزه والدین در ترغیب کودک به فعالیت Parents' Motivation	

1. Children's plays and sports committee

l Activit y	Childre n's Play	Doing More Physical Activity by Children	Child's Social Characte ristics	Develo p Sports Talents	in Encouragin g Children to be Active
-------------------	---------------------	---	--	----------------------------------	---

در انگلستان خانواده‌ها نقش مهمی در پرورش استعداد‌های ورزشی کودکان‌شان دارند، اما در ساختار سیاست‌های ورزشی نقش ندارند. خانواده‌ها می‌توانند از کودکان حمایت کنند تا آن‌ها بتوانند به ورزش دسترسی داشته باشند؛ در غیر این صورت بسیاری از استعدادها کشف نخواهد شد (کای، ۲۰۱۵).

در استرالیا فعالیت‌ها و رفتارهای والدین بر شیوه رشد کودکان تأثیر می‌گذارد. نتایج پژوهش اخیر آی‌یواس‌پلی^۱ (۲۰۱۸) همبستگی زیاد بین مشارکت والدین در ورزش و کودکان را تأیید می‌کند که والدین فعال می‌توانند تأثیر مثبت بر فرزندانشان داشته باشند (آیواسپرت، ۲۰۱۸). در کانادا بررسی طولی روی کودکان و نوجوانان^۲ نشان داد، کودکان بخش بیشتری از زمان خود را با والدین صرف می‌کنند. والدین می‌توانند در رفتار سالم کودک نفوذ قوی داشته باشند. پژوهش‌ها نشان داده است کودکانی که والدینشان در فعالیت بدنی مشارکت می‌کنند، فعال‌ترند و از نظر فعالیت جسمی پسران فعال‌تر از دختران هستند. والدین می‌توانند ۱۰ تا ۱۵ دقیقه با کودکان در پارک راه بروند یا دوچرخه‌سواری، ماسه‌بازی و مانند این‌ها را انجام دهند. افزایش ۲۰ دقیقه فعالیت بدنی متوسط تا شدید والد، پنج تا ۱۰ دقیقه فعالیت بدنی متوسط تا شدید کودک را افزایش می‌دهد (گاری جت و همکاران، ۲۰۱۷).

در نیوزلند به والدین توصیه شده است: کودکان را به ورزش لذت‌بخش ترغیب کنید، به یک گروه متصل شوید و نگاهتان را بهبود بخشید تا بتوانید به کودکان انگیزه جهانی دهید. وقتی بزرگسالان از این راهنمایی‌ها استفاده کنند، می‌توانند تأثیر مثبت بر وضعیت روانی یا عاطفی یک کودک داشته باشند و نه تنها به کودکان سود برسانند، بلکه ارتباط بزرگسالان (والدین یا مربی) با فرزند را بهبود بخشند؛ این تقاضا را چرخه فضیلت می‌نامند (آی‌کچ‌کیدز، ۲۰۱۷). چالش‌های اصلی در مراکز نیوزیلند

1. AusPlay
2. NLSCY

در ارتباط با یادگیری کودکان عبارت است از: ایجاد حس تعلق محیطی برای والدین و معلمان، پاسخ به تنوع فردی خانواده‌ها، ارتباط دوجانبه با والدین درباره یادگیری یکپارچه کودکان در مرکز و در خانه (میشل، ۲۰۰۳).

در هلند، خانواده‌ها مهم‌تر و تأثیرگذارتر از دیگر منابع اجتماعی هستند. بیشتر والدین در پرورش فرزندان به دنبال رشد شخصی آن‌ها هستند و بر رشد اجتماعی و ارزش‌های اخلاقی آن‌ها نظارت دارند. همچنین رفتار والدین بر فعالیت بدنی کودک تأثیرگذار است (وزارت بهداشت، رفاه و ورزش، اداره سیاست‌های جوانان، ۲۰۰۰). در ایران، والدین می‌توانند از طریق دستورالعمل‌هایی مانند شرکت منظم و مستمر در فعالیت‌های بدنی، اختیار دادن به فرزندان برای انتخاب رشته ورزشی مورد علاقه‌شان، تقویت عوامل اجتماعی در کنار عوامل جسمانی و کمک به فرزندان در جهت توسعه مهارت‌ها و استراتژی‌ها در تطبیق با محیط‌های گوناگون برای انجام دادن فعالیت بدنی، الگوهای مطلوب برای فرزندان‌شان باشند (امیری و حسن‌زاده، ۲۰۱۰). چون تغییر شیوه زندگی در کودکی راحت‌تر است، والدین باید کودکان را به ورزش روزانه عادت دهند. همچنین به منظور علاقه‌مند شدن کودکان به ورزش با او همبازی شوند و ورزش را متناسب با سن، جنس و توانایی بدنی آن‌ها انتخاب کنند (مؤمنی‌زاده و وفايي، ۲۰۱۰).

بحث و نتیجه‌گیری

به منظور بهبود باشگاه‌های بازی کودک در ایران و استفاده از اقدام‌های ارزشمند کشورهای منتخب در حوزه کودک، پژوهش حاضر با هدف مطالعه تطبیقی وضعیت باشگاه‌های کودک در محورهای فضای بازی، میزان فعالیت کودکان، نقش والدین در فعالیت‌های کودکان و نقش مربیان در فعالیت‌های کودکان، در کشورهای انگلستان، استرالیا، کانادا، نیوزلند، هلند و ایران انجام شد. شباهت‌ها و تفاوت‌ها در چهار محور مشخص شد که به‌طور کلی شرح داده می‌شود.

فضاهای بازی: نتایج حاصل از محور فضاهای بازی کودکان نشان داد در ایران به دو نمونه از بهترین باشگاه‌های داخلی اشاره شده است، اما در طراحی فضا، نقش خلاقیت کم‌رنگ است و فضای قابل‌استفاده باشگاه، فقط طراحی داخلی است و از فضای باز استفاده نکرده‌اند. با توجه به اینکه زمان انجام دادن فعالیت، ارتباطی نزدیک با سیاست‌های به‌کارگرفته‌شده در آن باشگاه دارد، به نظر می‌رسد

در جامعه مدرن امروزی، در آینده‌ای نزدیک خانواده‌ها به باشگاهی با امکاناتی شبیه به باشگاه‌های استرالیا نیاز خواهند داشت که والدین بتوانند کودکان خود را چند شبانه‌روز در آنجا نگهداری کنند (ایلاس لیست، ۲۰۱۸). واضح است که تنوع فعالیت‌ها با توجه به وسعت فضای داخلی و بیرونی لحاظ می‌شود و فضای باشگاه‌های کودک ایران طوری طراحی شده است که بر آمادگی جسمانی با استفاده از حرکات‌های بنیادی تأکید دارد (باشگاه کودک، ۲۰۱۹). در صورتی که باشگاه‌های پارک‌های محبوب انگلستان (لیتل اکرون، ۲۰۱۷؛ ای‌یوروکمپ، ۲۰۱۸) یا باشگاه‌های استرالیا همگی در ابعاد بزرگی طراحی شده‌اند که امکان استفاده از فضای بیرون را داشته باشند و متناسب با این فضاها فعالیت‌هایی مانند قایق‌رانی، باغ جادو، شکار و غیره را تعریف کرده‌اند (ایلاس لیست، ۲۰۱۸). هدف از ایجاد این باشگاه‌ها، فراهم کردن مکان‌های کوچک تقسیم‌بندی‌شده برای کودکان به منظور حفظ آرامش جو، ارائه فرصت برای گروه‌های کوچک و تشویق به بازی است. طراحی هر باشگاهی نشان‌دهنده خدمات ارائه‌شده و میزان هزینه مصرفی هر خانواده است. به نظر می‌رسد باشگاه‌هایی با این ابعاد و امکانات، برای خانواده‌هایی با سطح درآمد بالا مناسب باشند؛ بنابراین باشگاه‌ها باید خدمات خود را متناسب با گروه هدف طبقه‌بندی کنند. همچنین ایجاد خدمات منحصربه‌فرد و هدفمند برای والدین از جمله کارگاه‌های مهارت‌افزایی و ارتباط‌های مطلوب بین والدین، سایت به اشتراک‌گذاری مطالب مفید مرتبط با کودک و همچنین ایجاد فضایی مناسب برای حضور اولین مربی کودک (والدین)، به‌عنوان مزیت رقابتی می‌تواند در رشد باشگاه و توانمندسازی والدین نقش برجسته‌ای داشته باشد (پلی سنتر، ۲۰۱۸). با توجه به موارد ذکرشده از سوی رفیعی و بهتاش (۲۰۱۴)، برخی مشکل‌های مطرح‌شده فضای بازی کودکان (ارائه بازی‌های معمولی، تکراری و کسل‌کننده، توجه‌نکردن به طراحی تجهیزات متناسب با عوامل طبیعی، اقلیمی، فرهنگی و اجتماعی و همخوانی‌نداشتن نیازهای مختلف کودکان با سن و جنس)، پیشنهاد می‌شود برای مناسب‌بودن فضای بازی کودکان از مؤلفه‌ها و شاخص‌های فردی، اجتماعی و کالبدی استفاده شود. به‌طور کلی، برای ایجاد یک باشگاه در ایران، در نظر گرفتن موقعیت جغرافیایی محل و متناسب کردن آن به لحاظ سخت‌افزاری و نرم‌افزاری که بتواند هم مهارت‌ها و هم آمادگی جسمانی کودک را پوشش دهد و ضریب ایمنی زیاد داشته باشد، لازم و ضروری است. فضای داخل و بیرون یک باشگاه کودک باید بازتاب‌دهنده اهداف آن مجموعه باشد. محیط‌های مراقبت از

کودک باید با سطح سنی کودکانی که از آن استفاده می‌کنند، تناسب داشته باشند و مدیران باید شیوه‌هایی را طراحی کنند که استفاده کودکان موجب دستیابی به اهداف باشگاه شود.

میزان فعالیت بدنی کودکان: در ایران فعالیت بدنی کودکان با تکیه بر فعالیت‌های مفرح انجام می‌شود و حوزه تخصص کودک چندان روشن نیست (هدایت و همکاران، ۲۰۱۰)، اما در کشورهای منتخب تأکید بر تقویت عضله‌ها و استخوان‌هاست و نشان می‌دهد فعالیت‌ها برای کودکان به صورت هدفمند طراحی شده‌اند؛ به طوری که بر سلامت بزرگسالی آن‌ها تأثیرگذار است (دستورالعمل فعالیت بدنی، ۲۰۱۱؛ بچه‌های سالم فعال، ۲۰۱۸). همچنین میزان فعالیت بدنی پیشنهاد شده در ایران کمتر است که این امر را می‌توان ناشی از انجام شدن پژوهش‌های بسیار کم درباره فعالیت بدنی کودکان ایرانی و نبود برنامه‌ریزی صحیح در این حوزه متناسب با وضعیت اقلیمی و فرهنگی دانست. تمرین‌هایی که برای کودکان ایران استفاده می‌شود، همانند کشورهای منتخب، هوازی است و الگویی که آن‌ها استفاده کرده‌اند، برمبنای بازی و ورزش است (هاشمی، ۲۰۱۰)؛ بنابراین بهتر است برنامه‌ای با هدف تقویت عضله‌ها و استخوان‌ها از نوع هوازی و برمبنای بازی و ورزش، برای کودکان در این باشگاه‌ها تدوین شود.

نقش معلم یا مربی در فعالیت بدنی کودک: در ایران فرایند گزینش مربی کودک وجود ندارد و فقط به گذراندن یک دوره مربیگری شامل بخش تئوری و عملی (طراحی بازی) محدود می‌شود که براساس مصاحبه پژوهشگر با مسئول انجمن بازی و ورزش کودکان، متولی جهانی برای مربیگری کودک وجود ندارد و هر کشور با توجه به ضرورت موجود برنامه‌ریزی داخلی می‌کند. استفاده از روش‌های یکپارچه متناسب با تغییر نیازهای مخاطبان، برای افزایش دانش و آشنایی با فرهنگ محلی برای توسعه فعالیت بدنی در انگلستان، مشخصه ممتازی است که حاصل آن می‌تواند بهبود مستمر حرفه مربیگری باشد. در ایران نیز روشی یکپارچه وجود دارد، اما برگرفته از متون غربی و بدون توجه به فرهنگ محلی اعمال می‌شود (لارابرسیل، ۲۰۱۲)؛ بنابراین بهتر است به غیر از تحصیلات، تجربه و ویژگی‌های فردی یک مربی، آشنایی وی با فرهنگ حاکم بر آن شهر و منطقه نیز در دوره تربیت مربی گنجانده شود. در استرالیا برنامه‌ریزی به منظور استفاده از دستورالعمل‌هایی متناسب با توانمندی‌های کودک است؛ بنابراین لازم است برنامه‌های خلاقانه و منعطف طراحی شوند (آیواسپرت، ۲۰۰۸). نبودن

دستورالعملی برای مربیان در ایران باعث می‌شود که مربیان طبق باورهای خود و کتب موجود از این شیوه‌ها استفاده کنند. در کانادا به‌طور مفصل به مدیریت ارتباط به‌عنوان یک بخش کلیدی در موفقیت باشگاه پرداخته شده است (کوان-مک‌جیمپسی و همکاران، ۲۰۱۱) که می‌توان در بهبود ارتباط‌های مربیان در باشگاه‌های ایران استفاده کرد. در نیوزلند هدف مربیان القای پویایی در جامعه کودکان از طریق تفریح‌های فعال بود (جامعه مربیگری ورزش نیوزلند، ۲۰۱۲) و با توجه به نزدیک بودن به برنامه ایران می‌توان برای تکمیل شدن فرایند طراحی محتوای باشگاه از آن کمک گرفت. طبق مرکز اطلاعات مربیان کودک هلند، گروه بزرگی در حال به‌روزر کردن دانش مربیان و ایجاد فرصت‌های نوآورانه یادگیری برای مربیان کودک هستند که با فدراسیون ورزشی رشته مربوط همکاری قوی دارد (آی‌کچ‌کیدز، ۲۰۱۷)؛ بنابراین فدراسیون مربوط در ایران با قراردادن یک بخش پژوهش با اعضای معتبر و صاحب‌نام می‌تواند مطالب جدید را در هر دوره مربیگری به مربیان ارائه کند. استفاده از والدین به‌عنوان مربی به فراهم کردن زیرساخت‌هایی در کشور نیاز دارد که باید توسط یک گروه صاحب‌نظر پیگیری شود.

نقش والدین در فعالیت کودک: والدین از مهم‌ترین منابع آموزشی در دسترس کودکان هستند و بسیاری از رفتارهای کودکان با الگوبرداری از رفتار والدین صورت می‌گیرد. همبازی شدن والدین با کودکان و اینکه آن‌ها فقط می‌خواهند کودکانشان از بازی لذت ببرند، روش بسیار خوبی در الگوبرداری و تشویق آن‌ها به فعالیت کردن است (امیری و حسن‌زاده، ۲۰۱۰؛ مؤمنی‌زاده و وفایی، ۲۰۱۰)، اما به نظر می‌رسد می‌باید نگاه وسیع‌تری به این حوزه داشت. اجتماعی شدن، لذت بردن از بازی، افزایش سرمایه اجتماعی و انجام دادن فعالیت‌های بدنی هدفمند که استعداد‌های ورزشی کودک را مشخص می‌کند، اهداف ارزشمند دیگری است که می‌توان از آن‌ها در تغییر نگرش والدین استفاده کرد. با توجه به اینکه حضور والدین در رویدادهای مرتبط با کودک در رشد و پرورش آن‌ها تأثیرگذار است، به‌منظور ایجاد نظم در باشگاه پیشنهاد می‌شود کتابی که در آن مأموریت، دستورالعمل‌ها، قوانین و مقررات و حدود وظایف والدین به‌عنوان همکاران باشگاه برای رشد مطلوب کودک تدوین شده است، در اختیار والدین قرار گیرد.

به‌طور کلی، در ساختار باشگاه کودک به برنامه‌ریزی منسجم مطابق با عوامل فرهنگی، الگوی مطلوب، فضای مشارکت بین کودک و والدین، برنامه جامع و فضای باز به‌عنوان رکن‌های اصلی که می‌توانند در رشد خلاقیت و فراهم‌کردن تجربه‌های جدید برای کودک مؤثر باشند، بی‌توجهی شده است. در نظر گرفتن فرهنگ محلی در استفاده از وسایل و تجهیزات و طراحی فضا از عوامل مؤثر دیگری بود که آشنایی مربیان با آن در توسعه فعالیت کودکان نقش برجسته‌ای دارد. همچنین، آموزش‌های ضمن خدمت برای کارکنان باشگاه و آموزش‌های ویژه والدین، در پایداربودن یک باشگاه از دیگر موارد حیاتی و حساسی است که می‌باید متناسب با سطوح فرهنگی، اجتماعی و اقتصادی منطقه در راستای بهبود مستمر باشگاه بررسی شود. از دیگر موارد برجسته این مطالعه استفاده از واژه‌های جذاب برای انتخاب نام باشگاه بود. با توجه به اینکه روش جمع‌آوری اطلاعات در این مقاله مبتنی بر گزارش‌ها و مقاله‌های معتبر در دسترس به زبان انگلیسی بود، به پژوهشگران آینده در این حوزه پیشنهاد می‌شود از روش‌های جمع‌آوری اطلاعات مانند مشاهده و مصاحبه نیز استفاده نمایند تا اطلاعات غنی‌تری در این حوزه جمع‌آوری شود تا بتوان به مدل پذیرفتنی در این حوزه دست یافت.

تشکر و قدردانی

از اساتید محترم شرکت کننده در مصاحبه‌ها از دانشگاه‌های اصفهان، تهران و همچنین اساتید خبره کانون پرورش فکری کودک و نوجوان اصفهان و تهران و مدیران باشگاه‌های برتر کشور که یاری رسان ما در این پژوهش بودند کمال تشکر را دارم.

References

1. Adams, A., Donnelly, C., Johnson, K., Payne, B., Slagle, A., & Stewart, S. (2016). The importance of outdoor play and its impact on brain development in children. Available at: <https://education.umkc.edu/download/> (Accessed 2 September 2018).
2. Alborzi, M., & Khoshbakht, F. (2009). The role of children's sports in preschool centers. Paper presented at the Congress of Sport Effect on Children Health, Mashhad. (in Persian).
3. Amiri, R., & Hasanzadeh, M. (2009). The role of parents in children's sports. Paper presented at the Congress of Sport Effect on Children Health, Mashhad. (in Persian).
4. Bashrin, S. D. (2015). Piaget's pre-operational stage in children: A comparative study. (Unpublished master's thesis). BRAC University, Dhaka, Bangladesh.

5. Children's Plays and Sports Committee. (2018). Board plays and children's sports childhood. <http://www.hamegani.ir/fields/1245.html>. Available at: (Accessed 2 September 2018).
6. Eurocamp. (2018). Camping holiday with kids & kids club eurocamp. Available at: <https://www.eurocamp.co.uk/about-us/our-kids-clubs/> (Accessed 1 September 2018).
7. The Gold Standard in Exercise Science and Personal Training. (2011). Canadian physical activity guidelines. Available at: <https://csep.ca/guideline> (Accessed 2 September 2018).
8. Click, M., Karkos, K. A., & Robertson, C. (2013). Administration of programs for young children. (M. Karimzadeh, S., Rahpeima, S., Motamedi, F., Tahmasebi, S., Valijani, A., translators). Tehran: Danjeh. (in Persian).
9. Expat. (2018). Courses expat kids club. Available at: <https://www.expatkidsclub.com/connecting-the-pieces/> (Accessed 2 September 2018).
10. Crossfit. (2018). Crossfit specialty course: Kids training guid. Available at: [https://www.crossfit.com/kids pdf /](https://www.crossfit.com/kids pdf/) (Accessed 1 September 2018).
11. Ellaslist. (2018). Activities for kids, toddlers, preschoolers & mums in sydney. Available at: <https://www.ellaslist.com.au/> (Accessed 2 September 2018).
12. National Health Service. (2011). Factsheet on physical activity guidelines for children and young people. Available at: <https://www.nhs.uk/Livewell/fitness/Documents/> (Accessed 2 September 2018).
13. Playcentre. (2018). NZ playcentre federation. Available at: <https://www.playcentre.org.nz/Category?/> (Accessed 2 September 2018).
14. Garriguet, D., Colley, R. & Bushnik, T. (2017). Parent-child association in physical activity and sedentary behavior. *Journal of Statistics Canada Catalogue*, 28(6), 3-11.
15. Hadavi, S. F. (2014). Adaptive study of major management of volunteers in Iran and selected countries. *Sport management Studies*, 21, 15-36.
16. Hashemi, H. (2009). Sports suitable for children. Paper presented at the Sport Effect on Children Health Congress, Mashhad. (in Persian).
17. Hayden, M. (2011). Transnational spaces of education: the growth of the international school sector. *Globalisation, Societies and Education*, 2(9), 211-224.
18. Hedayat, Z., Talai. M., Ahmadiyan. M., & Rezayatmand, M. (2009). Increasing physical activity in children and the role of parents. Paper presented at the Sport effect on children health Congress, Mashhad. (in Persian).
19. Hoseinzadeh, K., Niknami. Sh. A., & Heidarniya. A. (2015). Investigating physical activity of children with self report and comparing it with parent report tool. *Journal of Health and Hygiene*, 6(3), 304-312. (in Persian).
20. Icoachkids. (2017). Innovative education & training for a specialist children & youth coaching workforce. Available at: <https://www.icoachkids.eu/> (Accessed 2 September 2018).
21. Karkhaneh, V., & Ahmadi, H. (2015). General indicators of child friendly city. Paper presented at the National Conference on Civil Engineering and Architecture with Focus on Sustainable Development. Tehran.

22. Kay, T. (2000). Sporting excellence: A family Affair? *Journal of European Physical Education Review*, 6(2), 169-151.
23. Kids Club & Ayandeh. (2018). Available at: <https://coodak.ir> (Accessed 2 September 2018).
24. Larabercial, S. (2011). Coaching children and young people in the UK. Available at: http://abacus.universidadeuropea.es/bitstream/handle/11268/3100/Kronos_X_1_3.pdf (Accessed 1 September 2018).
25. LesMills. (2018). Available at: <https://www.lesmills.co.nz/clubs/aucklandcity/kids-club/> (Accessed 2 September 2018).
26. LittleAcron. (2018). preschool & kids club. Available at: <https://www.littleacornspreschoolandkidsclub.co.uk/kids-club/> (Accessed 1 September 2018).
27. Malone, K., Dimoulas, K., Truong, S., & Ward, K. (2014). Researching childrens designs for a child friendly play space at RouseHill Town Center, Center for educational research, university of Western Sydney. Available at: <https://researchdirect.westernsydney.edu.au/islandora/object/uws:34882/datastream> (Accessed 2 September 2018).
28. McCormilla, L. (2012). Create the perfect play space learning environments for young Children. Available at: <http://www.pscalliance.org.au/> (Accessed 1 September 2018).
29. Mitchell, L. (2003). Children, Staff, and parents: Building respectful relationships in Australian and New Zealand early childhood education contexts. Available at: <http://www.nzcer.org/nz/pdfs/13299.pdf> (Accessed 1 September 2018).
30. Momenizadeh, A., & Vafai, H. (2009). The role of exercise in the health of children. Paper presented at the Sport Effect on children Health Congress, Mashhad. (in Persian).
31. Nadi, M. A., & Kaveh, A. (2007). Adaptive education principles and theories. Esfahan: Moheban Publications. (in Persian).
32. Sport New Zealand. (2012). New Zealand community sport coaching plan 2012–2020. Available at: https://www.sportbop.co.nz/downloads/1348695440_Community_Sport_Coachin_g_Plan. (Accessed 1 September 2018).
33. Today's Parent. (2018). Nine best play cafes in Canada-todays parent. Available at: <https://www.todaysparent.com/kids/best-play-cafes-in-canada/> (Accessed 2 September 2018).
34. Gezondheidsraad. (2017). Physical activity guidelines – Gezondheidsraad. Available at: <https://www.gezondheidsraad.physical-activity-guidelines> (Accessed 2 September 2018).
35. Active Healthy Kids. (2016). Physical literacy: Do our kids have all the tools? Available at: <https://www.activehealthykidsaustralia.com.au> (Accessed 2 September 2018)

36. Rafie, A. R., & Farzad Behtash, M. R. (2013). Study of the suitability of urban spaces for children. Center for Study and Planning of Tehran City. Available at: <http://region10.tehran.ir/Portals6.pdf> (Accessed 1 September 2018). (in Persian).
37. Rezapour Nasrabad, R. (2017). Criteria of validity and reliability in qualitative research. *Journal of qualitative research in health sciences*, 6(4), 493-499. (in Persian).
38. Shafai, M., & Madani. R. (2010). Principles of designing children's educational spaces based on the creativity model. *Technology and Education*, 3(4), 215-222. (in Persian).
39. Ausport. (2018). Sportaus – AIS. Available at: https://www.ausport.gov.au/participating/coaches/tools/coaching_children/Children (Accessed 2 September 2018).
40. Taheri, M., Arab Ameri, A., & Khanipoor, H. (2012). *Clever child playing and sports*. Tehran: Bamdad Ketab. (in Persian).
41. Official guide for visiting the Netherlands. (2018). The best things to do with kids in Holland. Available at: <https://www.holland.com/global/tourism/discover-holland/kids-attractions.htm> (Accessed 2 September 2018).
42. The ministry of Health, Welfare and Sport, Youth Policy Department. (2000). Early childhood education and care policy in the Netherlands. Available at: <http://www.oecd.org/education/school/2476092.pdf> (Accessed 1 September 2018).
43. Quan-McGimpsey, S. H., Kucznski, L., & Brophy, K. (2011). Early education teachers for manage closeness in child care: The personal domain. *Journal of Early Childhood Research*, 9(3), 232-246.
44. Ministry of Health. (2017). Update physical activity guidelines for 5–17-year-olds. Available at: <https://www.health.govt.nz/items/updated-physical-activity-guidelines> (Accessed 2 September 2018).
45. Wojniak, J. (2018). Bereday and his comparative method in educational research. SHS web of conferences,
46. Erpa 48, 01050. Available at: <https://www.shs-conferences.org> (Accessed 2 September).
47. Themeforest. (2018). Wordpress themes & website templates from themeforest. Available at: <https://themeforest.net/> (Accessed 2 September 2018).
48. Zandi, B., & Farahani, A. (2009). A comparative study of the status of physical education in Iran with countries in the United States and Canada. *Journal of Movement Science and Sport*, 12, 97-109.

استناد به مقاله

گل شیرازی، نفیسه؛ صفاری، مرجان؛ نمازی‌زاده، مهدی؛ و نادی، محمدعلی. (۱۴۰۰).
مطالعه تطبیقی باشگاه‌های بازی کودکان در ایران و کشورهای منتخب. مطالعات
مدیریت ورزشی، ۱۳(۷۰)، ۲۱۹-۲۵۹.
شناسه دیجیتال: 10.22089/SMRJ.2019.6415.2315

Golshirazi, N., Saffari, M., Namazizadeh, M., & Nadi, M. A. (2022).
Comparative Study of Children's Play Clubs in Iran and Selected
Countries. *Sport Management Studies*, 13(70), 219-259. (in Persian).
DOI: 10.22089/SMRJ.2019.6415.2315

